

Αλφα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣΑΒΒΑΤΟ
27 ΙΟΥΝΙΟΥ 1998
ΕΤΟΣ 4ο
ΦΥΛΛΟ 139
ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Επιλέγοντας τροχιές

Μια στιγμή αργότερα στον κοινωνικό πόλεμο. Δολοφονική επίθεση φασιστών σε φοιτητή. Ένας καθηγητής τραυματισμένος από σφαίρα αστυνομικού. Δεκάδες άνθρωποι να βρίσκονται αντιμέτωποι με δίκες που έρχονται. Μια στιγμή αργότερα στον κοινωνικό πόλεμο. Ανάμεσα στο γαϊτανάκι του κυβερνητικού εκπρόσωπου και του υπουργού δημόσιας τάξης, ένας παρολίγο νεκρός, αλλά οι προεκτάσεις της εξουσίας κατόρθωνουν πάντα να είναι αόρατες.

Μια στιγμή αργότερα στον κοινωνικό πόλεμο. Ανάμεσα στα σκαμπανεβάσματα του χρηματιστηρίου, εσπευσμένες αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις, στο ασφαλιστικό, στην κοινωνία, στη ζωή μας. Η μαζική βιομηχανία της εξουσίας να παράγει αλλοτρίωση, διαίρεση, καταστολή, εξαθλίωση.

Μια στιγμή αργότερα στον κοινωνικό πόλεμο. Και μένει η συναίσθηση ότι η θεμελιώδης τάξη της κοινωνίας επανενώθηκε έστω και για μια στιγμή. Οι καταπιεσμένοι ορθώθηκαν απέναντι στους καταπιεστές τους. Εκπαιδευτικοί, εργάτες, φοιτητές, άνεργοι ή απελπισία μετατράπηκε σε συγκρούσεις, σε πέτρες, σε μολότωφ, σε οργή.

Μια στιγμή αργότερα στον κοινωνικό πόλεμο. Και τα ελληνικά F-16 να απογειώνονται για την Κύπρο. Ήταν μια ακόμη περήφανη ενέργεια της ελληνικής κυβέρνησης. Για να δείξει ότι και αυτή μπορεί να προκαλεί όσο και η ομολογή της τουρκική. Γιατί κάθε είδους εθνικιστική ψύχωση είναι απαραίτητη απέναντι στην κοινωνική αναταραχή. Γιατί η ψυχή του σοσιαλισμού είναι η Θάτσερ. Και τους εχθρούς της πατρίδας ανθρωποκτόνους και λιμενεργάτες, μόνο ένας πόλεμος στα Φόκλαντς μπορούσε ν' αντιμετωπίσει.

Μια στιγμή αργότερα στον κοινωνικό πόλεμο. Και μέσα από τους καπνούς των δακρυγόνων μένει η γνώση ότι ένας κύκλος 7 χρόνων συμπληρώθηκε. Ότι η αντίστοιχη στιγμή το 1991 ήταν η δολοφονία του Τεμπονέρα και οι συγκρούσεις δεκάδες χιλιάδες ανθρώπων. Και ότι ένα μόλις χρόνο μετά, η εξουσία είχε ανασυνταχθεί κινητοποιώντας πολλαπλάσιο κόσμο σε εθνικιστικά συλλαλητήρια.

Μια στιγμή αργότερα στον κοινωνικό πόλεμο. Και το καλοκαίρι φέρνει μαζί με την κρίση των πυραύλων, την αγωνία της εξουσίας να χειραγωγήσει, να ελέγξει και να τσακίσει την επιθυμία για αντίσταση. Κάνοντας καταρχήν το πρώτο βήμα: να την εκτρέψει και να την απονευρώσει.

Μια στιγμή αργότερα στον κοινωνικό πόλεμο. Και τον Σεπτέμβρη θα ξεχυθούν ξανά στους δρόμους οι συνδικαλιστές, στα αμφιθέατρα τα κοράκια της πολιτικής υπεραξίας, στα ταμπλόιντ οι παπάδες. Για να προσπαθήσουν να μπουν ακόμη μια φορά μπροστά και πάνω από την πορεία. Για να φωνάξουν δικαίωμα στη δουλειά στους χρόνους της καθολικής δουλειάς. Για να ουρλιάξουν την καταστολή πίσω από την μάσκα της σύγκρουσης.

Μια στιγμή αργότερα στον κοινωνικό πόλεμο. Τα όσα ζήσαμε είναι σημαντικά γιατί δίνουν την ελπίδα ότι θα ολοκληρωθεί το ανολοκλήρωτο. Ότι όσοι αρνήθηκαν την αξιολόγηση για τους εαυτούς τους, θα την αρνηθούν και για τους μαθητές τους. Ότι όσοι αρνήθηκαν την εξαθλίωση, την αρνήθηκαν για όλους. Ότι όσοι αναζήτησαν την ταξική αλληλεγγύη θα την προσφέρουν απλόχερα. Ότι όσοι συγκρούστηκαν με τον εφιάλτη θα σηκώσουν τα μάτια ψηλά να κοιτάξουν το όνειρο.

Μια στιγμή αργότερα στον κοινωνικό πόλεμο. Και στους μήνες που έρχονται οφείλουμε να μετατρέψουμε σε συλλογικές τις φωνές των λίγων. Όσων μίλησαν για ελευθεριακά σχολεία στους εκπαιδευτικούς. Για αλληλεγγύη στους μετανάστες. Για επαναστατικά συνδικάτα στους χώρους δουλειάς. Για ταξική αλληλεγγύη στη σύγκρουση με τα κόμματα και τους συνδικαλιστές. Για τις θεσμίσεις της εξέγερσης.

Γιατί οι τροχιές του μέλλοντος οδηγούν στη σύγκρουση. Εξαρτάται και από μας αν θα οδηγήσουν και στη σύγκρουση των κόσμων.

Αλληλεγγύη
στους
διωκόμενους
της μάχης
του ΑΣΕΠ

Θέμα

Ένας εκσυγχρονισμένος
εφιάλτης για το 2004

Αναφορικά με τα "έργα ανάπλασης" της Αθήνας και τις σχετικές δομικές παρεμβάσεις, όπου διαφαίνονται τα σχέδια της κυριαρχίας και το "όραμά" της για την πόλη.

σελ. 6-7

Μεξικό

- Διεθνείς κινητοποιήσεις
- Νέες κυβερνητικές επιθέσεις
- Επίθεση ανταρτών στο Guerrero

σελ. 9

Μεταλλαγμένα

Γεννημένοι δολοφόνοι

"Είναι απαραίτητο να τεθεί η αγροκαλλιέργεια στο κέντρο των κοινωνικού ζητήματος εκτός βέβαια εάν θέλουμε να συνεχιστεί η λήστευση του πλανήτη προς όφελος κάποιων και εις βάρος των περισσότερων".

σελ. 12

Διεθνή

- Ξηρασία και πείνα στη Βραζιλία
- Συμφωνία λιμενεργατών/εργοδοσίας στην Αυστραλία
- Δολοφονίες και εξαφανίσεις στη Ρουάντα
- Απειλείται η ζωή του Mumia Abu Jamal

σελ. 9 και 10

Στιγμές ευτυχίας

Μια βδομάδα στο κυνήγι του χαμένου φασίστα. Μόνο η αστυνομία και ο υπουργός δημόσιας τάξης δεν μπορούν να τους βρουν. Απλή επαγγελματική ασθένεια, τους μπερδεύουν με εργάτες, άνεργους, αναρχικούς και λοιπά αντικοινωνικά στοιχεία.

Ενώ υπάρχουν τόσα θέματα που η εξουσία μπορεί να διαχειριστεί σαφώς καλύτερα. Οικονομία (και ελαστικές σχέσεις εργασίας), «εθνικά» (και η κρίση των πυραύλων) θα μας χαρίσουν σίγουρα ένα ευχάριστο καλοκαίρι...

★ **Χρειάζεται λοιπόν προσοχή για ν' αποτρέψουμε τη διάχυση της ξένης κουλτούρας (...)** ανοίγει την πόρτα για την εξάρτηση και διακύβευση της εθνικής μας ιδιαιτερότητας. Γιατί ποιος θα εμποδίσει την ίδρυση τουρκικού ιδιωτικού πανεπιστημίου στη Θράκη ή των Σκοπίων στη Φλώρινα;

Ελευθεροτυπία, Κυριακή 21 Ιούνη, ο πρώην πρόεδρος Ν. Μαρκάτος εξηγεί γιατί διαφωνεί με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια.

★ **Το ξύλο είναι απίστευτο. Η βία τρομάζει, αλλά δεν περιγράφεται.**

Βήμα, Κυριακή 21 Ιούνη, Ι. Κ. Πρετεντέρης, διαφωνώντας με τη βία στους δρόμους. Ο ίδιος είχε επιτεθεί σε διαιτητή επειδή έχανε ο Παναθηναϊκός.

★ **Και ο κόσμος, όμως, έχει γίνει πιο φιλόπονος: μήπως ο άνθρωπος με τον οποίο κάνω τόσα χρόνια παρέα ψήφισε φασίστες;**

Νέα, Παρασκευή 18 Ιούνη, κοινωνικές αντιδράσεις στο Βιτρόλ της Γαλλίας, όπου η δήμαρχος είναι λεπενική.

Ντιτρόιτ, ΗΠΑ. Πάνω από ένα εκατομμύριο άτομα βγήκαν στους δρόμους να πανηγυρίσουν επειδή η τοπική ομάδα χόκεϊ επί πάγου κέρδισε το πρωτάθλημα. Μια φωτογραφία-σχόλιο για την απύθμενη παρακμή μιας κοινωνίας.

Διόρθωση

Κλείνοντας, μια μικρή επανόρθωση. Ο νεκρός αγωνιστής Σεραφείμ, ο «άγιος της Πατρίδας», που γράφτηκε στην Εποχή και σχολιάστηκε σ' αυτή τη στήλη πριν από τρεις βδομάδες, ήταν ΕΑΜίτης και όχι ο αρχιεπίσκοπος. Η «Πατρίδα» είναι πάντως που πείραξε.

Ημερολόγιο καταστρώματος

ΠΕΜΠΤΗ 18 ΙΟΥΝΗ

ΟΙ ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ αρχές έκλεισαν κέντρο περιθάλψης θυμάτων βασανιστηρίων στο Ντιγιαρμπάκιρ. Πρόλαβε να λειτουργήσει μόνο πέντε μέρες και υπάρχουν μόνο άλλα τέσσερα.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 19 ΙΟΥΝΗ

ΕΙΣΒΟΛΗ εργαζομένων της Ιονικής στη συνέλευση των μετόχων της τράπεζας στο Κάραβελ. Επίθεση εναντίον κυβερνητικών αξιωματούχων και τραπεζικών στελεχών που διέφυγαν με τη βοήθεια μπράβων. Με εντολή της κυβέρνησης πραγματοποιήθηκε νέα συνέλευση σε διαφορετικό χώρο και εγκρίθηκε η πώληση της τράπεζας.

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ με καθυστέρηση 24 ωρών ο τραυματισμός του καθηγητή Α. Γκαγκόμοιρου από σφαίρα αστυνομικού στην πορεία οργής της Πέμπτης ενάντια στην απόπειρα κατά του Δ. Κουσουρή.

ΠΟΡΙΣΜΑ του υπουργείου δικαιοσύνης για χρηματισμό μεγαλοδικηγόρων, ενός βουλευτή και στελέχους του υπουργείου. Υπόσχονταν διαμεσολάβηση σε δικαστές.

ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ 21 ιρακίνοι μετανάστες στην Αλεξανδρούπολη, στην προσπάθειά τους να περάσουν τα σύνορα.

ΕΜΠΡΗΣΜΟΣ στα γραφεία της φασιστικής εφημερίδας «Στόχος» στη Θεσσαλονίκη.

Ο ΣΕΡΒΙΚΟΣ στρατός σφράγισε τα σύνορα με την Αλβανία στο Κοσσυφοπέδιο. Ασκήσεις ετοιμότητας της αλβανικής πολεμικής

αεροπορίας.

Η ΕΡΥΘΡΑΙΑ απέρριψε σχέδιο για ειρηνευτική συμφωνία με την Αιθιοπία.

ΡΩΣΟΙ ανθρακωρύχοι εισέβαλλαν στο κτίριο της Δούμα, διαμαρτυρόμενοι για την μη καταβολή των μισθών τους. Η κυβέρνηση ανακοίνωσε τη σύσταση Συμβουλίου Οικονομικής Συνεργασίας, στο οποίο συμμετέχουν οι μεγαλύτεροι επιχειρηματίες (γνωστοί ως «η ολιγαρχία»).

ΣΑΒΒΑΤΟ 20 ΙΟΥΝΗ

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ αεροπλανοφόρο Αιζενχάουερ εισέρχεται στην ανατολική Μεσόγειο, ενώ βρίσκεται σε εξέλιξη μια ακόμη ελληνοτουρκική κρίση.

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΙΟΥΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ δύο ρώσων υφυπουργών εξωτερικών σε Σερβία, Κοσσυφοπέδιο, Αλβανία και FYROM.

ΔΕΥΤΕΡΑ 22 ΙΟΥΝΗ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ελεύθερος ο αναρχικός Κώστας Μητροπέτρος. Είχε συλληφθεί κατά την διάρκεια της πορείας της προηγούμενης Πέμπτης.

ΜΕΤΑ από 45 μέρες απεργίας, οι εργαζόμενοι στην Ιονική επέστρεψαν στην εργασία τους.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ άσκηση στο Κιλκίς με τη συμμετοχή τριών χωρών του ΝΑΤΟ και Αρμενίας, Βουλγαρίας, FYROM.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ στην Κρήτη ξυλοκοπεί ηλι-

κιωμένο ζευγάρι, πυρπολεί το αυτοκίνητό τους και ανατινάζει το σπίτι τους για κτηματικές διαφορές.

ΤΡΙΤΗ 23 ΙΟΥΝΗ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ εξωτερικών της FYROM στην Αθήνα.

ΜΕ ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ δίκη και εκτέλεση του Χριστόφορου Κολόμβου θα γιορτάσουν την επέτειο της «ανακάλυψής» τους οι ιθαγενείς της Ονδούρας.

ΤΕΤΑΡΤΗ 24 ΙΟΥΝΗ

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΗΚΑΝ για εμπόριο όπλων οι πρώην αστυνομικοί Γιάννης Αργύρης, Πέτρος Κοσσυφάκης και Νίκος Αργύρης. Ο Γ. Αργύρης ήταν ένας από τους δολοφόνους του Πρέκα, ο Κοσσυφάκης ήταν στην προσωπική φρουρά του Μητσοτάκη και ο Ν. Αργύρης ήταν μέχρι πρόσφατα αστυνομικός διευθυντής της Ανατολικής Αττικής.

ΔΙΝΕΤΑΙ στη δημοσιότητα το σχέδιο νόμου για τις αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις.

ΠΕΜΠΤΗ 25 ΙΟΥΝΗ

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ ο Αντώνης («Περίανδρος») Ανδροτσόπουλος, μέλος της «Χρυσής Αυγής», ως ένας από τους δράστες της επίθεσης στον Δ. Κουσουρή.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ δικαιοσύνης ανακοίνωσε την κατάθεση νομοσχεδίου τον Ιούλη για τη μετατροπή της κατοχής μικροποσότητας ναρκωτικών σε πλημμέλημα από κακούργημα.

Κάτοπτρα και αντικατοπτρισμοί

Και ενώ το πάθος για το μούντιάλ κορυφώνεται μαζί με τη ζέση του καλοκαιριού, ένα ακόμη παιχνίδι των δεικτών εξελίσσεται στα χρηματιστήρια του κόσμου. Απεγνωσμένες προσπάθειες για να σωθεί το γεν και μαζί μ' αυτό η λαβωμένη ασιατική τίγρη. Γιατί οι στάχτες απ' τις φωτιές στην Ινδονησία δεν έχουν ακόμη σκορπίσει.

Τη φωτιά του πολέμου όμως που φουντώνει μεταξύ Ερυθραίας και Αιθιοπίας ούτε καν και αυτός ο ίδιος, ο «πανίσχυρος πλανητάρχης» με το τηλεφώνημά του δεν μπόρεσε να σβήσει...

(Όμως όλα αυτά, είναι τόσο μακριά, ούτε καν στη ίδια ήπειρο για να τα προτιμήσω. Άλλωστε η ευρωπαϊκή επικαιρότητα, αλλά και η εγχώρια, παρέχει εξίσου καλή πληροφόρηση και θέαμα σίγουρα πιο άμεσο και πιο ελκυστικό. Πέρα απ' την αγωνία της πρόκρισης της ομάδας, θλίβομαι με τα επεισόδια των «χουλιγκάνων», αλλά τα παρακολουθώ με βουλιμία. Και τις φωτιές που ξεκίνησαν να καίνε πάλι τα δάση και οργίζομαι με τους εμπρηστές. Οργίζομαι και με τους «βρώμικους» αστυνομικούς που ολοένα και πληθαίνουν. Όπως και εκείνος ο φοιτητής που κάποιος που ακόμα δεν βρήκανε -μάλλον φασίστες θα 'ναι- τον έστειλαν στην εντατική. Και βέβαια απ' τα αγαπημένα μου θέματα από εκείνα που με κάνουν και αναφωνώ «που πάμε» είναι οι δολοφονίες, πάθους, πατροκτόνοι, παιδοκτόνοι και οι λοιποί, ειδικά αφότου σταμάτησαν να προβάλλονται και όλες αυτές οι απεργίες, οι πορείες και όλες εκείνες οι κινητοποιήσεις που κακά τα ψέματα ήταν θεαμακότητες.

Βέβαια σαν ενεργός πολίτης ενημερώνομαι και για το γίνεσθαι της πολιτικής μας ζωής. Το πότε θα παντρευτούν ο Κωστάκης και η Ντόρα, τι είπε η Δήμητρα στο μνημόσυνο του Ανδρέα και τα σχετικά. Και φυσικά σαν καλός χριστιανός παρακολουθώ ανελλιπώς τις δηλώσεις του Χριστόδουλου. Κατά τα άλλα ο καιρός όπως λένε και στις ειδήσεις θά 'ναι ζεστός και αφού πάρω και την άδεια θα ξεκινήσω τις διακοπές μου. Η αλήθεια είναι πως εκεί που θα πάω δεν θα μπορώ να βλέπω και πολύ τηλεόραση. Ας είναι. Να αποτοξινωθώ λιγάκι...

...Και η ζωή είναι αλλού. Είναι στους δρόμους που γέμισαν ανθρώπους, καπνούς και την ελπίδα για νέους αγώνες. Είναι παντού σ' ένα κόσμο που άνθρωποι πεθαίνουν για να λέγονται άνθρωποι. Η ζωή είναι παντού γύρω μας, ζωντανή εκτός απ' την κονσερβαρισμένη, ευκολόπεπτη και με ημερομηνία λήξης «ζωή» που προβάλλεται στις 14 και 21 ίντσες. Η εικόνα του κόσμου που προβάλλετε στις οθόνες, είναι καδραρισμένη και τα παράθυρα και οι live συνδέσεις δεν τη μεγεθύνουν. Την κόβουν σε κομμάτια και την πουλάνε...Ως πότε θα την αγοράζουμε;

Ε.Κ.Ψ.

AGENDA

Εκδηλώσεις...

- Σήμερα, Σάββατο 27 Ιούνη, θα πραγματοποιηθεί στο Αυτόνομο Στέκι Νεολαίας (Ζωοδόχου Πηγής 19β, Εξάρχεια) **εκδήλωση-συζήτηση** με θέμα "Το κίνημα ενάντια στο νόμο Αρσένη, εκτιμήσεις και οι προοπτικές που διαμορφώνονται".
- Την Κυριακή 28 Ιούνη, στις 9.00μμ, στο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό κέντρο "Ναυτίλος", θα γίνει ανοιχτή συνέλευση για την οργάνωση της αλληλεγγύης στους συλληφθέντες του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ.
- Την Τρίτη 30 Ιούνη, η Επιτροπή Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας καλεί **συγκέντρωση** μπροστά στο μεξικάνικο προξενείο (Λ. Νίκης 47) στις 7.00μμ, στη Θεσσαλονίκη.

Εκδόσεις...

- "Η Συνείδηση ενάντια στο Νόμο - Επαναστατικές σκέψεις και ουτοπικές αιρέσεις στον 16ο και 17ο αιώνα". Βιβλίο του Γιώργου Σ. Βλάχου από τις εκδόσεις Έρασμος. Μάιος 1998.
- "Γκυ Ντεμπόρ" του Anselm Juppe από τις εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος. Ιούνιος 1998.
- "Εργοτάξιο-για την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς". Περιοδικό (44 σελίδες), τεύχος 1ο, Ιούνιος 1998, από την ομάδα "Ιθαγενείς Μετανάστες" από την Θεσσαλονίκη.
- Με πρωτοβουλία συντρόφων/ουσών, κυκλοφόρησε **45λεπτη βιντεοκασέτα** με συνεντεύξεις και ομιλίες του μπαρμπα-Γιάννη Ταμπάκου και φωτογραφικά ντοκουμέντα. Πληροφορίες στο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό κέντρο "Ναυτίλος".

αλληλογραφία

Περί αλληλεγγύης...

(σαν απάντηση στο άρθρο
"Περί ελπίδας, οργής και πράξης")

Στις πρόσφατες κινητοποιήσεις των εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ και των άλλων συνδικαλιστικών φορέων σχετικά με την πολυδιαφημιζόμενη πώληση της Ιονικής, ακούσαμε να γίνεται λόγος για ταξική σύγκρουση, για δικαίους αγώνες, για την ελπίδα που ξαναγεννιέται ενάντια στον κρατικό ολοκληρωτισμό και πολλά άλλα εξεγερσιακά πυροτεχνήματα.

Στο άρθρο του Άλφα (φύλλο 135) "Περί ελπίδας, οργής και πράξης" ασκήθηκε κριτική σχετικά με την αποχή από τον χώρο από αυτούς τους μαζικούς "αγώνες".

Θεωρούμε απαραίτητο να διευκρινίσουμε ότι η αποχή αυτή έρχεται σαν φυσικό επακόλουθο της συνειδητής αντιεξουσιαστικής στάσης ζωής που έχουμε επιλέξει που έρχεται σε αντίθεση με όλους αυτούς τους "αγώνες" βολέματος. Είναι γνωστό ότι η αλληλεγγύη σε κάθε αγωνιζόμενο είναι ένα από τα βασικότερα όπλα στο οπλοστάσιο του αντιεξουσιαστικού αναρχικού χώρου ενάντια στην αλλοτρίωση και στον ολοκληρωτισμό του κρατικού καθεστώτος, άρα τίθεται το εύλογο ερώτημα για ποίο λόγο θά 'πρεπε να δείξουμε αλληλεγγύη στις κινητοποιήσεις της Ιονικής. Μήπως για να ικανοποιηθούν τα "φλογερά επαναστατικά" και "δικαία" αιτήματα των εργαζομένων για τη μη κρατικοποίηση της τράπεζας; Είναι γνωστό πως μια τράπεζα είτα είναι κρατική είτε ιδιωτική δεν παύει να αποτελεί μια ληστρική επιχείρηση, αυτός είναι άλλωστε ο λόγος ύπαρξης των τραπεζών -η νόμιμη ληστεία-, μήπως όμως θα έπρεπε να δείξουμε αλληλεγγύη στους εργαζόμενους της Ιονικής οι οποίοι "αντιστέκονται", καταλαμβάνουν το μηχανογραφικό, "εναντιώνονται" στην απάνθρωπη κυβερνητική πολιτική και τέλος παραβαίνοντας τη γραμμή των εργατοπατέρων συγκρούονται με τα ΜΑΤ; Καλό θα ήταν να σκεφτούμε πως οι ίδιοι αυτοί άνθρωποι που καταγγέλλουν τη βαρβαρότητα του κρατικού καθεστώτος ήταν οι ίδιοι που το στήριζαν πριν απηλειθεί η θεσούλα τους και είναι οι ίδιοι που θα συνεχίσουν να το στηρίζουν μόλις νιώσουν τη σιγουριά και την εξασφάλιση ότι δεν θα χάσουν το δημοσιοϋπαλληλίκι, όσο για τα όνειρα της εξέγερσης, αυτά θα μείνουν πεταμένα δίπλα στις κλούβες.

Σαν αντιεξουσιαστές θεωρούμε καθήκον μας να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας σε όλους τους αγώνες, οπωσδήποτε όχι όμως στους "αγωνιστές" της τσέπης και του βολέματος, εκτός κι αν ορισμένοι πι-

στεύουν ότι ήρθε η εξεγερσιακή επιφοίτηση και ότι όλοι αυτοί που μέχρι πριν ζούσαν στην θαλπωρή του κόσμου της αφέλειάς τους και της υποταγής χωρίς ποτέ να αντισταθούν, που πήγαιναν κάθε 4 χρόνια να εκλέξουν τους άρχοντες που σήμερα κατηγορούν, που μάθαιναν τα παιδιά τους να σκύβουν το κεφάλι και να αγαπάνε την πατρίδα, που στις ληστείες έπιαναν τον κλέφτη, τον σάπιζαν στο ξύλο και τον παρέδιδαν στους μπάτσους, που έβγαζαν τα απωθημένα τους στους άλλους υποταγμένους που περίμεναν στις ατέλειωτες ουρές των τραπεζών, αξίζουν έστω στην συμπαράστασή μας.

Όσιν αφορά το σημείο του άρθρου "περί ελπίδας, οργής και πράξης" που αναφέρεται "και από όλο το σκηνικό... λείπουν αυτοί/ες που μιλούν για την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς, χωρίς πρώτα την εμπειρία της ή έστω την αμφισβήτηση και ανατροπή της στους χώρους της δουλειάς τους", θέλουμε να τονίσουμε πως ο καθένας έχει το δικαίωμα να εκφράζει τη γνώμη του και την κριτική του για αλλοτριωτικούς θεσμούς όπως είναι η δουλειά και δεν χρειάζεται να δουλέψει ο ίδιος γιατί ούτως ή άλλως βιώνει καθημερινά τις επιπτώσεις της. Εκτός αυτού, με την ίδια λογική κι οι αρνητές στράτευσης πως μπορούν να μιλήσουν για τον στρατό απ' τη στιγμή που αρνούνται να καταταχθούν;

Ως Αναρχικοί αγωνιζόμαστε για την ομορφιά της ζωής, την ελευθερία και το γκρέμισμα κάθε εξουσίας, οι πρόσφατες κινητοποιήσεις και άλλες παρόμοιες δεν πρέπει να μας ευαισθητοποιούν ούτε πρέπει να εμπλακούμε σε αυτές, πρόκειται για κινήσεις υποταγμένων που δεν ζητούν τίποτε άλλο παρά μόνο τη διασφάλιση της υποταγής τους.

Καμιά αλληλεγγύη στους αγώνες τσέπης
Λευτεριά στους αγωνιστές Ν. Μαζιώτη και Σ. Δαπέργολα

αναρχική ομάδα Πυρπολητές των Δρόμων

"Όσοι προκαλούν ναυάγια γράφουν το όνομά τους μονάχα πάνω στο νερό"

Φτάσαμε στα όρια της επιβίωσης, εκεί που δεν υπάρχουν πολλές επιλογές ή θα μπει στο παιχνίδι άνευ όρων ή θα αντιτάσσεσαι με ό,τι μέσο έχεις ενάντια σ' ό,τι αποστρέφεται. Μιλάμε για κάθε ιεραρχικά δομημένη κοινωνία που δεν θα σε ρωτήσει για το πού θ' ακουμπήσει το μπιστούλι της απλά θα νοιώσεις το βάρος της πάνω σου. Μιλάμε για έναν χωροχρόνο όπου ο εαυτός μας δεν αποτελεί υποκείμενο της ζωής μας, αλλά είναι παρατηρητής μιας ζημιογόνου διεύθεσης. Τα εκβιαστικά εργασιακά θωρα αρκούν για να κινήσουν τα γρανάζια μιας καρκινογόνου κοινωνίας -της κατανάλωσης, του θεάματος, της παθητικότητας. Οι όροι είναι σαφείς. Το τι επιθυμείς δεν χρειάζεται να το ψάξεις εσύ, το έχουν βρει άλλοι για σένα. Τις ανάγκες σου δεν χρειάζεται να πονέσεις για να τις ικανοποιήσεις. Πλη-

ρώνεις και τελειώνεις. Εύκολα, γρήγορα, έμμεσα. Με την ασφαλιστική δικλείδα της απόστασης. Ένας πελάτης, ένας θεατής, ένας περαστικός είναι εύκολο να νοιώσει πως είναι άμοιρος ευθυνών. Μια μικρή συμμετοχή στην παγκόσμια καταναλωτική βιομηχανία φαντάζει ανίσχυρη, αθώα. Αλλά αυτή είναι η επίφαση της πραγματικότητας. Η ουσία της βρίσκεται στο ότι οι ιδέες παραμένουν κενές όταν δεν συναντάς το μεγαλείο στην καθημερινή ύπαρξη, όταν αδυνατείς να παρέμβεις στη ζωή σου. Ένα βήμα μπρος ή πίσω από τους στεγανούς ρόλους της κανονικότητας δεν είναι ούτε λίγο, ούτε πολύ. Είναι αρκετό για ν' ανοίξουν οι ορίζοντες των δυνατοτήτων μας. Για να είναι η αυτό-έκφραση τρόπος ζωής, καθιστώντας ανίσχυρους τους μηχανισμούς αλλοτρίωσης του εγώ, του σκέφτομαι, αναζητώ...

Ένα από τα κείμενα που μοιράστηκαν στο πολιτιστικό τριήμερο ενάντια στην εμπορευματοποίηση των αναγκών μας που διοργανώθηκε, με γενικό σύνθημα "Όσο πιο κοντά είναι ο άνθρωπος στο συρματοπλέγμα, τόσο λιγότερο το αντιλαμβάνεται", με υπογραφή "Αποτέλεσμα Αυτενέργειας" στις 16-18 Ιούνη στα ΤΕΙ Αθήνας. Την τρίτη ημέρα, Πέμπτη 18 Ιούνη, το πρόγραμμα εκδόσεων συμπλήχθηκε για να πραγματοποιηθεί συνέλευση για τα όσα συνέβησαν στην πορεία της ίδιας μέρας.

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΕΤΟΣ 4ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 139

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΛΩΜΟΥ 17-19
Τα γραφεία είναι ανοιχτά
κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μμ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 38.43.950
e-mail: alfanarc@compulink.gr
http://www.geocities.com/
CapitolHill/Lobby/4002
ΓΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Η «Δικολογία - Αλληλεγγύη», στις επερχόμενες δημοτικές εκλογές, στο Δήμο της Θεσσαλονίκης, θα συμμετάσχει στο δημοτικό ψηφοδέλτιο με επικεφαλής το Σπύρο Βούγια, με το οποίο έχει συγγενείς θέσεις, ενώ στις νομαρχιακές επιδιώκει τη συγκρότηση ενός ευρέως ψηφοδελτίου με υποψήφιο νομάρχη το Μιγάλη Τρεμόπουλο.

Στο φύλλο 136 δημοσιεύθηκε το γράμμα του συντρόφου από τα Ιωάννινα, αναφορικά με τη δράση της Οικολογικής Κίνησης Θεσσαλονίκης. Σήμερα δημοσιεύουμε το κείμενο με το οποίο κοινοποίησαν την συμμετοχή τους στις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές του Οκτώβρη όπου στις μεν πρώτες θα στηρίξουν τον υποψήφιο του Συνασπισμού ενώ στις δεύτερες θα «κατέβουν» αυτόνομα με την σιωπηλή στήριξη του Συνασπισμού. Όσο για την Εθελοντική Εργασία Θεσσαλονίκης και το έργο της, είναι γνωστή πλέον η στενή συνεργασία της με την Πολυληστρική Πρωτεύουσα στη διάρκεια του '97.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635), ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΝΑΥΤΙΛΟΣ". ΕΠΙΣΗΣ, ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Η αξιοπρέπείά τους, ντροπή μας

Την ώρα που κάποιοι ομόφυλοί τους έριχναν τις τελευταίες πέτρες στο περιπολικό που απομακρυνόταν (με τους τέσσερις επιβάτες του να χρήζουν ιατρικής περίθαλψης), εκείνοι εξαυτλούσαν την τελευταία ικμάδα αξιοπρέπειάς τους στο γκρέμισμα, με τα ίδια τους τα χέρια, των παραπηγμάτων που χρησιμοποιούσαν για στέγη. Οι οικογένειες των αθιγγάνων που είχαν στήσει την κατασκήνωσή τους δίπλα στο ΤΕΙ Σερρών και σε οικόπεδό του -προορισμένο για ανέγερση βιβλιοθήκης του ιδρύματος- δεν άντεξαν άλλο στις πιέσεις και την περασμένη εβδομάδα άρχισαν σταδιακά να εγκαταλείπουν την περιοχή. Το μέρος που θα μεταφερθούν προσωρινά δεν θα διαφέρει σε τίποτα από εκείνο που τους είχαν μεταφέρει πιο πριν και δεν θα διαφέρει σε τίποτα και με τα υπόλοιπα μέρη που θα τους μεταφέρουν συνεχώς μέχρι να τους εξαφανίσουν από προσώπου γης οι απανταχού ελληνοφάρες.

Εμείς βέβαια δεν μπορέσαμε με τις μικρές μας δυνάμεις να βοηθήσουμε αυτούς τους ανθρώπους να οργανώσουν την αντίστασή τους στον παραγκωνισμό, τον κοινωνικοοικονομικό αποκλεισμό και την περιθωριοποίησή τους. Ούτε όμως οι ίδιοι παραδειγματίστηκαν από την άλλη ομάδα των ομόφυλών τους οι οποίοι την ίδια ώρα και μόλις ένα χιλιόμετρο πιο δίπλα τους είχαν πάρει στο κατόπι με πέτρες και ξύλα τέσσερις μπάτσους, σπάζοντας το περιπολικό, επειδή οι τελευταίοι προσπάθησαν να επιβάλλουν στην κατασκήνωση τους κανόνες -περί κοινής ησυχίας- της έννομης "κοινωνίας" τους.

Οι "τρελαμένοι" αθιγγανοί του Οβά Τσεσμέ (αθλητικό κέντρο Ομόνοιας) στις Σέρρες δεν κατάφεραν να συναντηθούν με τους "φιλήσυχους" του ΤΕΙ Σερρών και πολύ περισσότερο με τους "κοινωνικοποιημένους" της κοινότητας Νεοχωρίου. Σε μια διασπασμένη κοινωνία, και οι αθιγγανοί διασπασμένοι όπως και αυτοί της Τζουμαγιάς (Ηράκλειας) Σερρών, θα συνεχίσουν να δέχονται προπηλακισμούς, εξευτελιστικές έρευνες στα οχήματα και τα σπίτια τους, πισώπλατα πυροβολισμούς και γκλοπιές. Και μετά να κλείνει τις πληγές και να χαλινάγεται την οργή, μια ελεημοσύνη ή μια τηλεοπτική σειρά.

Ωστόσο η εικόνα εκείνη δεν θα ξεχαστεί, μέχρι την επόμενη βέβαια φορά. Η εικόνα των γυναικών οι οποίες κλαίγοντας και ανάμεσα σε τραγούδια, και βρισιές, γκρέμιζαν τις λαμαρίνες, σπάζανε ότι δεν μπορούσαν να ξεσυναρμολογήσουν, καίγανε ότι δεν μπορούσαν να μεταφέρουν, από τα αντίσκοινά τους. Φύγανε, όμως ξένο χέρι δεν άγγιξε την ζωή, τον πολιτισμό, την αξιοπρέπειά τους: το τσαντήρι τους.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΣ
ΠΥΡΗΝΑΣ ΣΕΡΡΩΝ

Κάποιες σκόρπιες σκέψεις...

Προβληματισμοί σε ένα περίπλοκο πεδίο όπως αυτό των προηγούμενων ημερών είναι απόλυτα λογικό να ανακύπτουν. Ειδικά όταν τα γεγονότα που σημάδεψαν τις ημέρες αυτές είναι σίγουρο πως δεν μπορούν να ανιχνευτούν σε αναμνήσεις του πρόσφατου παρελθόντος. Ιδιαίτερα δε κάποια σημεία που αποδίδουν ειδική χροιά στα γεγονότα.

Η μαζικότητα των κινητοποιήσεων, καθώς και το ότι αυτές εμφανίστηκαν μετά από πολλά χρόνια και σε επαρχιακές πόλεις εκτός των μεγάλων αστικών κέντρων. Ότι συσπειρώσαν και κινητοποίησαν ένα μεγάλο αριθμό ατόμων πέραν αυτών που δρούσαν μέσα από συνδικαλιστικά όργανα και αυτών που ανήκαν πολιτικά σε κομμάτια της ευρύτερης αριστεράς. Μια συνεύρεση αγωνιστών-στριών προερχόμενων από διαφορετικούς πολιτικούς χώρους που παρά την αναμενόμενη διάσταση απόψεων, λειτούργησαν σε ένα ικανοποιητικό βαθμό μαζί, αμφισβητώντας παράλληλα τους "επαγγελματίες" συνδικαλιστές, αντιστεκόμενοι σε προσπάθειες χειραγώγησης και καπελώματος. Και φυσικά ένα μεγάλο κομμάτι της κοινής γνώμης, που παρά την έκθεσή της στο παιχνίδι των ΜΜΕ, παρείχε υποστήριξη.

Η κυβέρνηση βρέθηκε απροετοίμαστη απέναντι στο μέγεθος και τη δυναμικότητα των κινητοποιήσεων. Έτσι προκειμένου να αντιμετωπίσει την κατάσταση κινήθηκε σε δύο κατευθύνσεις. Από τη μια επιχείρησε να υποβαθμίσει τις κινητοποιήσεις αυτές αποδίδοντάς τις σε "μειοψηφίες αναρχοαυτόνομων" ή στο ΚΚΕ, υπογραμμίζοντας συνεχώς πως όλα αυτά είναι ασυμβίβαστα με τον κόσμο της παιδείας, και από την άλλη χρησιμοποίησε άμεση καταστολή απέναντι στους διαδηλωτές καλύπτοντας τις βιαιότητες των ΜΑΤ αφού "...προάσπιζαν τον νόμο...τη δημοκρατικότητα..." και κάνοντας δεκάδες συλλήψεις.

Η συνεισφορά της μεγαλύτερης μερίδας των ΜΜΕ σε αυτόν τον πόλεμο, ήταν σημαντική. Οι συγκρούσεις με τα ΜΑΤ αποδίδονταν σε "ομάδες γνωστών αγνώστων" ή σε "ομάδες νεαρών που παρεισφρήσανε...και που δεν έχουν καμία σχέση με τον κόσμο της παιδείας..." και σε ουδεμία περίπτωση σε εκπαιδευτικούς. Δίνοντας ιδιαίτερο βάρος στις συμπλοκές ανάμεσα σε εκπαιδευτικούς έξω από τα εξεταστικά κέντρα και στον "ξύλοδαρμό" του προέδρου της ΟΛΜΕ, ενίσχυαν την εικόνα της μειοψηφίας. Χαρακτήρισαν εξίσου "θλιβερές...απαράδεκτες..." τις συμπεριφορές ΜΑΤ και εκπαιδευτικών και ίσως περισσότερο των εκπαιδευτικών αφού τελικά οι πρώτοι είχαν την κυβερνητική κάλυψη ενώ οι δεύτεροι όχι μόνο δεν έτυχαν αυτής αλλά ούτε και συνδικαλιστών που "...καταδίκασαν τα επεισόδια..." τόσο ανάμεσα σε εκπαιδευτικούς όσο μεταξύ "μειοψηφιών" και αστυνομίας.

Η προσπάθεια υποβάθμισης των κινητοποιήσεων είχε κοινό άξονα για κυβέρνηση και ΜΜΕ το σενάριο της "μειοψηφίας" και τις διάφορες εκδοχές του. Αυτό άλλωστε ήταν και η μόνη βιώσιμη απάντηση αφού η "σιωπηλή πλειοψηφία του λαού" που χρησιμοποιήσε σε δήλωσή του ο Γ. Αρσένης αποδείχτηκε "επικίνδυνη" καθώς οι αριθμοί τον διαψεύδουν οικτρά. Από τους 120.000 περίπου αδιόριστους εκπαιδευτικούς οι αιτήσεις για το διαγωνισμό ήταν 46.000 και η τελική συμμετοχή ήταν 25.000, γεγονός που αποκρύφτηκε επιμελώς. Και σαφώς με την απλή αριθμητική και την κοινή λογική οι περίπου 100.000 έναντι των 25.000 δεν

συνιστούν μειοψηφία.

Συνεπακόλουθα των διαπιστώσεων αυτών ανακύπτουν προβληματισμοί που αφορούν τόσο το χαρακτήρα των κινητοποιήσεων που έγιναν όσο και τις προοπτικές δράσης για το κοντινό μέλλον, ποιες είναι και αν αυτές υπάρχουν. Ακόμη δεν μπορεί να μην δημιουργήσει ερωτήματα η λογική της εξουσίας και το πως λειτούργησε αυτή.

Η πορεία του ελληνικού κράτους προς την ΟΝΕ, στηρίζεται σε πολιτικές οικονομικής λιτότητας που διαφοροποιούνται σημαντικά απ' αυτές των προηγούμενων χρόνων, καθώς ο καπιταλισμός σήμερα σε παγκόσμιο επίπεδο στρέφεται πολύ πιο επιθετικά στα κεκτημένα δικαιώματα μέσα από το πρίσμα της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης. Οι κοινωνικές αντιδράσεις είναι το παρεπόμενο αυτών των πολιτικών, μόνο που πλέον

γίνονται ολοένα πιο μαζικές και παρουσιάζονται με μεγαλύτερη συχνότητα καθώς δεν είναι μόνο η συρρίκνωση των κοινωνικών παροχών αλλά και το φάσμα της ανεργίας που απλώνεται δυναμικά ακόμα και στο δημόσιο τομέα. Κατά συνέπεια, η προάσπιση και εφαρμογή των πολιτικών αυτών από τις συνιστώσες του συστήματος, συνεπάγεται έλεγχο των κοινωνικών αντιδράσεων. Τη στιγμή που όπως διαφαίνεται δεν μπορεί πλέον να εξασφαλιστεί μια στοιχειώδης κοινωνική συναίνεση, επιστρατεύονται μέθοδοι και τρόποι, κοινό χαρακτηριστικό των οποίων είναι ο αυταρχισμός στην έμμεση ή άμεση έκφρασή του. Έτσι η αποσιώπηση, η παραπληροφόρηση, η διαστρέβλωση, η συκοφάντηση ακόμα και η άμεση καταστολή όταν κρίνεται αναγκαίο, εφαρμόζονται προκειμένου να εκτονωθούν αγώνες και κινήματα. Με τη συμβολή των media και των ΜΑΤ στις πρόσφατες κινητοποιήσεις η κυβέρνηση κατέστησε σαφές ότι θα εμμένει σ' αυτές τις πολιτικές. Ήδη γι' αυτούς ο διαγωνισμός πέτυχε και σύμφωνα με τις δηλώσεις τους προχωρούν απαρέγκλιτα στις άλλες ιδιωτικοποιήσεις που έχουν εξαγγελθεί και τη δημιουργία ενός νέου status στις εργασιακές σχέσεις. Η άποψη της εξουσίας για το μέλλον είναι σαφής. Όμως εξίσου ξεκάθαρο δεν είναι και το τοπίο στο απέναντι πεζοδρόμιο. Στις πρόσφατες κινητοποιήσεις η απάντηση στο ερώτημα αν πρόκειται για αγώνα παιδείας ή ανεργίας ήταν θολή αν και η πλάστιγγα έγειρε σταθερά προς το δεύτερο. Το ερώτημα πάντως τίθεται εφ' όσον ο χώ-

ρος της παιδείας αποτελεί ίσως το μοναδικό βήμα που μπορούν να αναπτυχθούν συνθηκοδικά κινήματα και αγώνες τόσο για το εργασιακό όσο και την παιδεία αυτή καθ' αυτή (νόμος Αρσένη και όχι μόνο), συσπειρώνοντας μεγάλα τμήματα του πληθυσμού και δίνοντας προοπτική για τον απεγκλωβισμό από τη μερικότητα που χαρακτηρίζει τους αγώνες.

Η ύπαρξη ενός υποστρώματος όμως προφανώς δεν είναι αρκετή. Για παράδειγμα απ' τους 100.000 περίπου αδιόριστους ένα μικρό κομμάτι, αναλογικά βρέθηκε στο δρόμο. Βέβαια θα ήταν αφέλεια να πιστεύουμε πως όλοι δυνητικά θα μπορούσαν να βρεθούν στο δρόμο. Όμως το να αποκαλείται η στάση των υπολοίπων "παθητική αντίσταση" αλλά παραπέμπει στις καλές ενδεδειγμένες οργανώσεις των ατόμων σε συλλογικές δράσεις μέσα από τις υπάρχουσες δομές. Δομές που θα ενδυναμώνονται αν δεν ξεπεραστούν απ' την μια οι σχετιστικές λογικές της αριστεράς και απ' την άλλη το ατομικιστικό ή/και αμέτοχο πνεύμα που διακρίνει το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού.

Κανένας δυστυχώς δεν είναι άμοιρος των ευθυνών του. Το να αποδίδουμε τα σκήπτρα της ευθύνης στη λογική των διαφόρων αριστερών γκρούπων είναι τουλάχιστον περιττό αν δεν συμμετέχουμε ενεργά στη διαμόρφωση όρων που θα εντάσσουν την καταρχήν δυσανεμία των ανθρώπων σε μαζικές και με ίσους όρους συμμετοχής διαδικασίες, ώστε να εξελίσσεται τελικά η αγανάκτηση, σε πολιτικούς όρους κινήματος.

Ο χαρακτήρισμός "μεγαλειώδης" που αποδόθηκε στις πρόσφατες κινητοποιήσεις είναι μάλλον υπερβολικός. Δεν μπορούμε όμως να μην παραδεχτούμε πως κάποια από τα όσα συνέβησαν, μπορούν να αποτελέσουν δομικά στοιχεία για τη συνεύρεση τόσο ατόμων από διαφορετικούς πολιτικούς χώρους αλλά και μη πολιτικοποιημένων ατόμων, σε κοινά μέτωπα. Μια συνεύρεση όχι μόνο σε πλαίσιο αλληλεγγύης, αλλά σε κοινά σημεία που ξεπερνώντας περιχαράκωσεις, οικοδομεί ένα ευρύτερο πλαίσιο εργατικών και κοινωνικών αγώνων.

Στο κοντινό μέλλον τα μέτωπα σύγκρουσης με τις επιλογές της εξουσίας θα είναι πολλά και πιθανόν η άμεση καταστολή θα είναι στην ημερήσια διάταξη. Η επιλογή μιας αντιπαράθεσης που θα περιορίζεται στην αποσπασματική και περιστασιακή αντιμετώπιση των μορφών που παρουσιάζετε ο αυταρχισμός, τον απομονώνει από τις βαθύτερες αιτίες χρησιμοποίησής του. Αιτίες που θα πρέπει να έρθουν στο προσκήνιο. Αιτίες όπως αυτές που οδηγούν στην επανεμφάνιση και αναδίπλωσή του παρακράτους. Το χτύπημα στο Δημήτρη Κουσουρή και στους άλλους δύο, αποτέλεσε μια κίνηση αφοπλισμού και τρομοκρατίας της ενοχλητικής κοινωνικής αντιπολίτευσης. Μια ακόμη "ευγενική" προσφορά από το κατασταλτικό οπλοστάσιο του κράτους.

Κάποιες σκόρπιες σκέψεις όπως αυτές που διατυπώνονται παραπάνω, δε φιλοδοξούν και δεν είναι δυνατό να προσφέρουν λύσεις, απαντήσεις και προοπτική. Άλλωστε προέρχονται από μια αποσπασματική ματιά της πραγματικότητας. Η καταγραφή τους αποτελεί περισσότερο μια προσπάθεια κατανόησης των όσων συνέβησαν, μια απόπειρα να ανοίξει μια συζήτηση για όσα έγιναν και για όσα θα 'ρθουν...

Ε.Κ.Ψ.

Εκτός από τον εκουγχρονισμό... υπάρχει και η ζωή

Φωπές, δακρυγόνα, κλομπς, μπουκάλια, υψωμένες γροθιές, τεντωμένα πρόσωπα και διεργασίες μάχης, τέλος. Προς το παρόν τουλάχιστον. Οι απεργοί της Ιονικής γύρισαν στα ταμεία τους, οι εκπαιδευτικοί -της επετηρίδας-, των εξετάσεων ή της αληθινής γνώσης- μάλλον ονειρεύονται ταξίδια του μυαλού και του σώματος, οι ΜΑΤατζήδες πίνουν το φραπέ τους και αυτοθαυμάζονται -σε ρόλο πρωταγωνιστή επιτέλους!- μπροστά στα βίντεο σκληρού "εκπαιδευτικού" πορνό, οι χρυσαυγίτες ως γνήσιες ελληνόψυχες... κότεις την έχουν κάνει για άλλα δικαστήρια -κάτι ακούστηκε για το πταισματοδικείο της Ψερίμου- και οι μεσήλικες κυρίες των παρόδων της Πατησίων ΚΑΙ της Παπαναστασίου προορίζουν τα λεμόνια τους για άλλες χρήσεις πλέον, πιο ευγενείς και πιο παραδοσιακές.

Ακολουθούν τα ηλιόλουστα καταμεσήμερα στο "φιλόξενο" γκαζόν της πρώην σχολής Ευελπίδων, τα αγγελτήρια νίκης, οι εσωτερικοί μονόλογοι ήττας, η τακτική αναδίπλωση των κομματικών συνδικαλιστών και ένα πείσμα ανυποταξίας που αναζητά τα επερχόμενα κέντρα των δια παντός μεταξισταστών -στη δουλοπρέπεια και το συμβιβασμό.

Όσοι και όσες αισθάνονται, σκέφτονται και πράττουν με κατεύθυνση την οικονομία, μετρούν κέρδη, ζημίες και απώλειες, παραγγέλνουν νέες έρευνες συμφοράς και σχεδιάζουν πίσω από τα αμετακίνητα γραφεία τους εκσυγχρονισμένα προϊόντα κατευνασμού και πλήξης.

Όσοι και όσες αισθάνονται, σκέφτονται και πράττουν με κατεύθυνση τη ζωή ΟΜΩΣ, μετρούν στιγμές, εικόνες και χειρονομίες. Βιώνουν εξάρσεις, ηδονές και πικρίες που συγχνάζουν σ' έναν άλλο κόσμο, παράλληλο και ανεξάρτητο. Έναν κόσμο που κλείνει το μάτι από τη γωνία.

Μπορεί μια πνοή ελευθερίας να ανταγωνι-

στεί έναν ισολογισμό; Μπορεί ένα βλέμμα αξιοπρέπειας να διαιρεθεί από αριθμητικές πράξεις πονηρών λογιστάκων της εξουσίας; Πόσα δεκαδικά έχει τελικά ένα χαμόγελο; Η παρτίδα είναι χαμένη από χέρι για όσους και όσες επιμένουν να σταθμίζουν την πραγματικότητα της ζωής με όρους της πραγματικότητας της οικονομίας. Κυκλοφορούν και πάλι ανάμεσά μας με παγωμένο το αίσθημα

του looser στο θερινό τμήμα διακοπών της ζωής. Έχοντας επενδύσει σε μεγάλες επαναστάσεις, συνολικές ανατροπές και καθολικούς ταξικούς πολέμους, κινδυνεύουν να χάσουν ακόμη και τα αρχικά τους κεφάλαια και -το χειρότερο- να μην προλάβουν ποτέ να τα ζήσουν ρευστοποιημένα.

Την ίδια στιγμή που κάποιοι άλλοι θα χαίρονται καθημερινά τις δικές τους μικρές επα-

ναστάσεις. Και θα βγάλουν τη γλώσσα στους κακομούτσουνους προσομοιωτές αισθήσεων και οραμάτων.

Γιατί πάνω απ' όλα, η πολιτική είναι ζήτημα αισθητικής. Πόσο χρόνο μπορεί να αντέξει η εικόνα του αποστειρωμένου κυρίου υφυπουργού -του κ. Ανθόπουλου, ντε!- με το διασταλμένο ρουθούνι της εξουσιομανίας που διαγκωνίζεται να μπει στο τηλεοπτικό πλάνο ελπίζοντας πως έτσι θα χωρέσει μεθαύριο και στην καρέκλα του υπουργού, πλάι στην εικόνα του ζωηρού διαδηλωτή -αυτού με την κοτσίδα, τα σκουλαρίκια και το υπομειδίαμα όλο πάθος και περιφρόνηση- που πετάει φλόγες στους ζαρωμένους και τους σκυφτούς; Πόσο μπορεί να αντέξει η εικόνα του πετρωμένου πλάι στην εικόνα του ζωντανού; Θα την ξεράσει ακόμη και το πιο επιεικές μάτι.

Άνεργοι στη Γαλλία, αντιπυρηνικοί ακτιβιστές στη Γερμανία, ζαπατίστας στο Μεξικό, φοιτητές στην Ινδονησία, αγρότες χωρίς γη στη Βραζιλία, καταληψίες στην Ιταλία, φυλακισμένοι δημοσιογράφοι στην Τουρκία, αναρχικοί αντιμιλιταριστές στην Ισπανία, "εξωεκπαιδευτικά στοιχεία" στην Ελλάδα. Είναι, χωρίς αμφιβολία, μια ΑΣΗΜΑΝΤΗ ΜΕΙΟΨΗΦΙΑ!

Σύντροφοι και συντρόφισσες, φίλοι και φίλες, αλλά και εχθροί με μια υποψία ανάνηψης, καλό και δημιουργικό καλοκαίρι! Και μην ξεχνάτε: Όπου δεν πέπτει μπουκάλι, πέπτει "αγελαδίτσα"!

Υ.Γ. Κυρ-Βασίλη, ετοίμασε το αντιηλιακό και τα βατραχοπέδιλα. Καλοί οι αγώνες, αλλά πειράζει αν στο μεταξύ ρίξουμε και καμιά βουτιά; Ας είναι και μέσα στις θάλασσες της αγωνίας μας.

Ε.Π., Αθήνα

Αλληλεγγύη με το ΜΕΤΡΟ

Την Τετάρτη 24 Ιούνη, το γνωστό σούπερ-μάρκετ πολιτισμού "Μύλος", φιλοξένησε εκδήλωση "ενημέρωσης για τους ζαπατίστας από τους δημοσιογράφους του ΜΕΤΡΟ" και συναυλία με τους APURIMAC. Από ότι μάθαμε, το εισιτήριο ήταν 3.000 δραχμές, η "ενημέρωση" ήταν αντίστοιχου επιπέδου με το ευτελές της όλης υπόθεσης (χαρακτηριστικό σημείο: όταν ο δημοσιογράφος του ΜΕΤΡΟ "πληροφορούσε" τον κόσμο ότι ενώ για τα γεγονότα του Ακτεάλ έγιναν κινητοποιήσεις σε όλο τον κόσμο, στην Ελλάδα ουδέν συνέβη, κάποια από τους παρισταμένους αναφέρθηκε στην μεγάλη πορεία που είχε γίνει στην Αθήνα και τότε ο συμμετέχων στο πάνελ Π. Κοροβέσης παρα-

δέχθηκε πως "δεν είμαστε καλά πληροφορημένοι" καλώντας να μιλήσει οποιοσδήποτε από το κοινό θα μπορούσε να ενημερώσει καλύτερα!), η δε συναυλία ήταν πιθανώς ευχάριστη. Κατά τα άλλα, η ενημέρωση (στην οποία παραβρέθηκαν 100 άτομα) αφορούσε κύρια την επίσκεψη των διεθνών παρατηρητών τον περασμένο Μάρτη, ενώ υπήρχε εμφανής άγνοια για την παρούσα κατάσταση στο Μεξικό. Οι θεατές της συναυλίας ήταν φυσικά πολυπληθέστεροι.

Ο λόγος για τον οποίο δεν υπήρξε κάποια "παρέμβαση" στην εν λόγω "εκδήλωση", είναι ότι οι άνθρωποι που ξέρουν να οργίζονται, ξέρουν και να σέβονται. Και στην προκειμένη περίπτωση, η προσωπική και πολιτι-

κή ιστορία του Π. Κοροβέση δεν μπορεί παρά να προκαλεί σεβασμό (ο οποίος βέβαια κάποια στιγμή έχει και τα όριά του). Είναι επίσης αλήθεια πως υπήρξε προβληματισμός για το αν θα ήταν σωστό η ένταση των τελευταίων ημερών να εκφραστεί (με αμφίβολη έκβαση) στο πρόσωπο της "συντρόφισσας" Α.Ξ. (η οποία θα ήταν αρχικά η ομιλήτρια -στο τέλος, απ' ότι μάθαμε, αντικαταστάθηκε από άλλο δημοσιογράφο του ΜΕΤΡΟ). Και τελικά, με βάση την κατάσταση στο Μεξικό, θα ήταν λάθος η (δικαιολογημένη, κατά τα άλλα οργή) να στραφεί στην συγκεκριμένη "εκδήλωση".

Ζαπατολόγοι-ες

Δυόμιση μήνες μετά, δύο μήνες διακοπή...

Από τη δημοσίευση του εκδοτικού σημειώματος που σηματοδότησε την προσπάθεια για ένα νέο κύκλο έκδοσης του ΑΛΦΑ έχουν περάσει 10 φύλλα. Προσπάθεια ομολογουμένως ιδιαίτερα κουραστική για όσους και όσες συμμετείχαν, αλλά αναγκαία για μια εφημερίδα που ειλικρινά πιστεύουμε πως αξίζει να υπάρχει και να βελτιώνεται, για μια εφημερίδα που προσέφερε και μπορεί να προσφέρει. Θα ήταν από μέρους μας αλαζονικό και ψευδές να δηλώσουμε πως μέσα σε δυόμιση μήνες καταφέραμε να αποδώσουμε τον χαρακτήρα που επιθυμούμε, να κατακτήσουμε τους στόχους που είχαμε θέσει. Τα λάθη δεν έλειψαν. Πολλά απ' αυτά αναπόφευκτα, καθώς τα γεγονότα, όπως πάντα, μας υπερβαίνουν. Κάποια άλλα, που η εποικοδομητική κριτική από όσους και όσες μας στήριξαν και μας στηρίζουν θα μας βοηθήσει να μην επαναλάβουμε στο μέλλον.

Το φύλλο αυτό θα είναι το τελευταίο για αυτό το καλοκαίρι. Ένα καλοκαίρι που προβλέπεται θερμό και όχι μόνο λόγω καύσωνα.

Οι μήνες που έρχονται θα είναι χρόνος αποτίμησης και προετοιμασίας για την επάνοδο της εφημερίδας το Σεπτέμβριο.

Στο φθινοπωρινό ξεκίνημα, ευελπιστούμε πως θα πιθασεύσουμε κάποιες απ' τις αδυναμίες μας με την βοήθεια όσων θα θέλουν να συμμετάσχουν σ' αυτό το εγχείρημα.

Η αλληλεγγύη, το όπλο μας

Την ώρα που έκλεινε η ύλη της εφημερίδας, δεν είχαμε πληροφορηθεί την εξέλιξη της δίκης των 6 συλληφθέντων της Πέμπτης 11 Ιούνη. Οι Νίκος Γιαννόπουλος και Γιάννης Αλμπάνης θα δικαστούν στις 30 Νοεμβρίου. Οι τέσσερις (δύο αδιόριστοι καθηγητές από τη Δράμα, ένας από τις Σέρρες και ο εργάτης Δ.Γ.) συλληφθέντες -της Κυριακής 14 Ιουνίου- έξω από το εξεταστικό κέντρο του 2ου λυκείου Σερρών, θα δικαστούν στις 12 Νοεμβρίου. Στις 22 Ιουλίου θα εξεταστεί το αίτημα του εισαγγελέα για προφυλάκιση του Κώστα Μητροπέτρου. Δεκάδες ακόμα είναι οι συλληφθέντες στα γεγονότα των ημερών του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ οι δίκες των οποίων δεν έχουν μέχρι στιγμής οριστεί.

Στη Θεσσαλονίκη ο "γνωστός-άγνωστος" εισαγγελέας, Χαράλαμπος Βουρλιώτης, έχει δρομολογήσει τη δίωξη αδιόριστου καθηγητή για το υποτιθέμενο "εξυγύμνωμα" υποψήφιας έξω από το εξεταστικό κέντρο της Τούμπας. Στις επόμενες βδομάδες και μήνες θα ακολουθήσουν δεκάδες δίκες ανθρώπων που -για το δικό του ο καθένας λόγο- συμμετείχαν στα γεγονότα των ημερών του διαγωνισμού των ΑΣΕΠ.

Εμείς όμως δεν ξεχνάμε. Ούτε τους λόγους που μας οδήγησαν έξω από τα εξεταστικά κέντρα, ούτε τους λόγους που θα μας οδηγήσουν έξω από τα δικαστήρια. Δεν ξεχνάμε τους λόγους που μας οδήγησαν τον Ιούνιο έξω από τα σχολεία, ούτε τους λόγους που, όπως όλα δείχνουν, θα μας ξαναοδηγήσουν το Σεπτέμβριο (μέσα) σε αυτά.

Αύριο, μετά τις 9 το βράδυ, θα πραγματοποιηθεί ανοικτή συνέλευση στο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό κέντρο "Ναυτίλος" (π. Ιωακείμ 13), στη Θεσσαλονίκη, συνέλευση για την οργάνωση των κινήσεων αλληλεγγύης στους συλληφθέντες των ημερών του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ, καθώς και στον συλληφθέντα της πορείας της 18ης Ιουνίου, Κώστα Μητροπέτρου.

Η δίκη των τούρκων φοιτητών

Την Τετάρτη 17 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε στην Αγκυρα η δίκη των πέντε φοιτητών οι οποίοι αντιμετώπιζαν κατηγορίες συμμετοχής σε "παράνομη ένοπλη οργάνωση", στην ουσία όμως η δίωξη τους αφορούσε την ενεργητική συμμετοχή τους στις κινητοποιήσεις ενάντια στην περαιτέρω ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης. Το δικαστήριο αποφάσισε την αθώωση του Μαχμούτ Γιλμάζ ο οποίος αρχικά είχε καταδικαστεί σε 12 χρόνια και 6 μήνες. Οι Αμέτ Ασκίν Ντογκάν, Οσγκούρ Τουφεξή; Μπουλέντ Καρακάς, και Μετίν Μουράτ Καλιονσουγκιλ παραπέμφθηκαν σε νέα δίκη -το φθινόπωρο- με την κατηγορία αυτή τη φορά της συμμετοχής σε "παράνομη οργάνωση", επειδή καταρρίφθηκε η κατηγορία της "ένοπλης" αναφορικά με τη ρίψη βομβών μολότωφ λόγω έλλειψης στοιχείων. Οι τέσσερις φοιτητές είχαν καταδικαστεί αρχικά σε 18 χρόνια και 20 μέρες, ο καθένας. Ούτε αυτή την φορά θα είναι μόνοι τους.

Αφορώντας την Αθήνα, ο σχεδιασμός αυτός προωθείται περαιτέρω από τις διοργανωτικές ανάγκες των Ολυμπιακών αγώνων. Είναι αφελές να νομίζουμε ότι οι παρεμβάσεις που έγιναν και θα γίνουν στην πόλη περιορίζονται στην οικοδόμηση κάποιων αθλητικών κέντρων ή στα «μεγάλα» έργα για τους Ολυμπιακούς αγώνες, αφού ανατρέχοντας στην εφημερίδα της κυβερνήσεως (αριθμός φύλλου 1075, της 3/9/93 και αρ. φύλλου 80, της 4/2/88) διαπιστώνουμε ότι γίνονται στο πλαίσιο μιας ευρύτερης μεθόδευσης, ως άμεση συνέπεια της κεφαλαιϊκής ανάπτυξης που προϋποθέτει, ανάμεσα στα λοιπά είδη, και τον πολεοδομικό έλεγχο του πληθυσμού της πόλης, μεθόδευση που απλά επισπεύδεται για την Αθήνα από την Ολυμπιάδα του 2004.

Η πόλη από άκρη σε άκρη, πρέπει να αλλάξει, να συντελεστεί μια «κοσμογονική μεταμόρφωση της πόλης που θα αναδεικνύει την ιστορική της και πολιτιστική της συνέχεια», όπως ανέφερε και ο ομιλητής.

Οι βασικές αρχές του σχεδίου είναι πάνω - κάτω παγκοσμίως κοινές και γνωστές(;) και επιτελούνται σε δύο επίπεδα (πολεοδομικό, πληθυσμιακό).

Σε πολεοδομικό επίπεδο, και αρχίζοντας από το κέντρο της πόλης, απαραίτητη προϋπόθεση για μια σύγχρονη μητρόπολη είναι το κέντρο - βιτρίνα. Το σενιάρισμα επιτυγχάνεται με την ανάπλαση και ανάδειξη των νεοκλασικών της κτιρίων και ιστορικών περιοχών, το ριζικό «καθαρισμό» από τις παλιές πολυκατοικίες, την απομάκρυνση των συνοικιακών μαγαζιών τοπικού χαρακτήρα και την αντικατάστασή τους από καταστήματα υπερτοπικού χαρακτήρα (αίθουσες πολιτισμού - τέχνης, κέντρα διασκέδασης, θέατρα, τράπεζες, μουσεία, εταιρίες), τον εξοβελισμό των βιοτεχνιών - βιομηχανιών, την ελαχιστοποίηση της κυκλοφορίας των οχημάτων ιδιωτικής χρήσεως (πεζοδρομήσεις, δακτύλιος, ανάπτυξη μαζικών μεταφορών, μονοδρομήσεις, πεζοδρόμια), με ταυτόχρονη λύση της στάθμευσης με ιδιωτικά πάρκινγκ για βαλάντια υψηλών προδιγραφών, και όλα αυτά με σκοπό την ενοποίηση και ανάδειξη του ιστορικού χαρακτήρα του κέντρου.

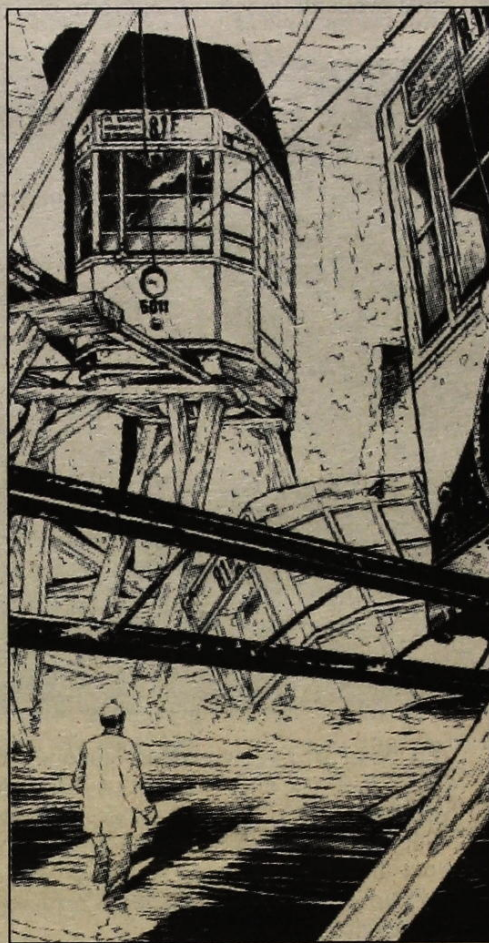
Σε πληθυσμιακό επίπεδο, το κέντρο της πόλης πρέπει να καθαριστεί από αυτούς που θα βρωμίζουν τη βιτρίνα, αρχίζοντας από ευάλωτους στόχους (πρεζόνια, πόρνες, άστεγοι, μικροπωλητές), συνεχίζοντας με τους μετανάστες και τους χαμηλόμισθους Έλληνες και τελειώνοντας με αυτούς που «έχουν υποβαθμίσει και μεταβάλει το κέντρο σε χώρο συγκέντρωσης και δραστηριότητας περιθωριακών ομάδων», όπως αναφέρει και σχετικό έντυπο του Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε.

Είναι χρήσιμο να δούμε τι σημαίνει η εφαρμογή των παρεμβάσεων στην πράξη, σύμφωνα με τα όσα μας έχει δείξει και η έως τώρα πρόοδός τους. Τέτοιες παρεμβάσεις έχουν ήδη ολοκληρωθεί σε ορισμένες περιοχές, όπως η Πλάκα, το Θησείο και του Ψυρρή. Οι περιοχές αυτές, έχουν αποκτήσει έναν αμειγρή τουριστικό και ψυχαγωγικό χαρακτήρα, έχουν με άλλα λόγια μετατραπεί σε κέντρα εμπορικής εκμετάλλευσης της ατμόσφαιρας της παλαικής συνοικίας. Παρόμοιες διαδικασίες βρίσκονται σε εξέλιξη σε συνοικίες του κέντρου όπως το Κολωνάκι, τα Εξάρχεια, η Ομόνοια, η πλατεία Βικτωρίας, το Μεταξουργείο, το Γκάζι.

Για να επιτευχθεί η βιτρινποίηση των παραπάνω περιοχών του κέντρου, απαραίτητη προϋπόθεση αποτελεί και η ανακατανομή του πληθυσμού της πόλης, ενώ απαραίτητη προϋπόθεση για τον πληθυσμιακό έλεγχο είναι η εδραίωση του φόβου, με την έντονη παρουσία μπάσων και την εντατικοποίηση της καταστολής. Σε κομ-

Ένας εκσυγχρονιστικό

βικά σημεία των δρόμων και σε πλατείες του κέντρου έχει γίνει ήδη συνηθισμένο θέαμα η παρουσία ΜΑΤατζήδων, μπάσων δημοτικών ή μη, μπάσων με πολιτικά, η παρουσία κλουβιών, σειρηνοφόρων αυτοκινήτων και «γαλατάδικων» μοτοσυκλετών (στο μέλλον πιθανότατα και περιπολικών ελικοπτερών καταδίωξης, όπως στις «αναπτυγμένες» χώρες, γιατί όχι και υποχθονίων

οχημάτων επάνω σε ράγες ή ό,τι άλλο μπορεί να συλλάβει μια νοσηρή φαντασία), και όλων των εν γένει συντελούντων στις καθημερινές επιχειρήσεις αρετής. Όταν βέβαια η μουσειοποίηση θα έχει περάσει σε ένα πιο προωθημένο στάδιο, οι εν λόγω αντιαισθητικοί ανθρωποφύλακες θα έχουν αντικατασταθεί από διακριτικές κάμερες στους δημόσιους δρόμους και τα εμπορικά κέντρα, με υπέρυθρες ακτίνες, τηλεχειριστήρια και όλα τα συναφή.

Ο φόβος δεν χρειάζεται να εδραιωθεί μόνο στους πιθανούς τολμητές που αποπειρώνται να χρησιμοποιήσουν ένα χώρο κατά τρόπο μη συνάδοντα με τον προκαθορισμένο ρόλο του, αλλά και στους νομοταγείς νοικοκυραίους, κάτι που διευκολύνει αφάνταστα την καταστολή. Έτσι τα Μ.Μ.Ε, εκμεταλλευόμενα την αβεβαιότητα και την ανασφάλεια για το αύριο ευάλωτων κοινωνικών ομάδων, μετατρέπουν τις ποικίλες μορφές αντίδρασης - διαμαρτυρίας και παραβατικότητας των αποκλεισμένων σε θέαμα, τις ερμηνεύουν από την σκοπιά των θιασωτών της δημοκρατικής ομαλότητας και τις ονοματίζουν «εγκληματικές δραστηριότητες» που στρέφονται εναντίον της κοινωνίας. Το απροσδιόριστο - αφηρημένο άγχος και η αβεβαιότητα ενός ηλικιωμένου, ενός μικρομεσαίου επιχειρηματία ή αυτοαπασχολούμενου δεν δυσκολεύεται να γατζωθεί επάνω στο οποιοδήποτε φόβητρο προσφέρεται για να τα συγκεκριμενοποιήσει. Η εγκληματικότητα λοιπόν, καθίσταται μια πραγματικότητα καθημερινά επιβεβαιούμενη από τα αστυνομικά ρεπορτάζ, και η νύκτωρ του κάθε μικροαστού βρίσκει έκφραση και διέξοδο στην κατακραυγή και διαπόμπευση οποιουδήποτε δυνητικού εχθρού - ταραξία - εγκληματία. Η θεραπεία ολοκληρώνεται με το ανοιγόκλειμα της φτερούγας της πανταχού παρούσας αστυνομίας - προστάτριας της περιούσιας, του αβάτου του ιδιωτικού χώρου από

τυχόν θρασείς σφετεριστές, και φυσικά της κοινωνικής γαλήνης. Μέσα σ' ένα τέτοιο πλαίσιο τα δημοσιεύματα του τύπου «Κόλαση το κέντρο της Αθήνας», «Στέκια τοξικομανών», «Η Αλβανική μαφία παντού», «Η Αθήνα ερμηνεύει τη νύχτα», ενθαρρύνουν τον τρομαγμένο πολίτη να καταφεύγει στην κρατική προστασία, να νιώθει την ανάγκη της περιφρούρησής του, να ενδυναμώνει τους όρους της ιδιωτευσής του.

Αφού εδραιωθεί αυτό το κλίμα τρομοκρατίας, ακολουθούν πιο προχωρημένες στρατηγικές. Απομακρύνοντας τα μαγαζιά τοπικού χαρακτήρα και τις βιομηχανίες - βιοτεχνίες του κέντρου ως «ρυπογόνες», για την ανάδειξη μαγαζιών υπερτοπικού χαρακτήρα, που απασχολούν «εξειδικευμένο και μορφωμένο(;)» εργατικό δυναμικό, χτυπάνε πρώτα με το όπλο της ανεργίας και της εξαθλίωσης τα ενοχλητικά κατώτερα στρώματα, και τα προσανατολίζουν προς την απομάκρυνση από τις περιοχές που θα πέσουν στην τσιμπίδα των αναδιαμορφωτών της πόλης. Για τους ξεροκέφαλους που δεν λαμβάνουν το μήνυμα, υπάρχουν τα αυξημένα νοίκια και η αλλαγή χρήσεως των οικημάτων στα οποία στεγάζονται, πράγμα που ενίοτε προϋποθέτει το γκρέμισμά τους.

Τα παραπάνω είναι έντεχνα διατυπωμένα στα έντυπα του Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., για τον κάθε ενδιαφερόμενο. Μπορούμε να δούμε για παράδειγμα το σχετικό έντυπο για την «ΑΝΑΒΙΩΣΗ ΤΩΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ» στο πλαίσιο του ρυθμιστικού σχεδίου Αθηνών. Η μελέτη αποσκοπεί: «α) στην αποκατάσταση(;) των λειτουργιών και χρήσεων στην περιοχή, β) στην αξιοποίηση των υφιστάμενων πόλων τοπικής και υπερτοπικής σημασίας (Πολυτεχνείο, Μουσείο, πλατεία Εξαρχείων, λόφος Στρέφη), με σκοπό την δημιουργία άξονα πολλαπλών δραστηριοτήτων, κέντρο πολιτιστικό και αναψυχής των κατοίκων της περιοχής και πυρήνα έλξης επισκεπτών και τουριστών με στόχο τη μείξη των χρηστών στο αναβαθμισμένο και υπερτοπικής σημασίας πια κέντρο, γ) στη δημιουργία νέων πόλων αναβάθμισης σε ιδιαίτερες από άποψη πολεοδομικής και ιστορικής σημασίας θέσεις (νεοκλασικά κτίρια γύρω από την πλατεία Εξαρχείων), δ) στην ανάδειξη της φυσιογνωμίας της περιοχής, ιστορικής και αρχιτεκτονικής, με ξανασχεδιασμό της πλατείας Εξαρχείων και της χωροθέτησης επιθυμητών χρήσεων αναψυχής και στην παράλληλη δημιουργία δικτύου πεζοδρόμων που ενοποιούν τους τρεις πόλους (Μουσείο, πλατεία Εξαρχείων, Στρέφη), ε) στον ερεθισμό του ενδιαφέροντος, κυρίως των κατοίκων και των τουριστών, να λειτουργήσουν σε όλους τους χώρους της περιοχής με αναγνώριση και συνείδηση των αξιών και σημείων αναφοράς της».

«Οι παραπάνω στόχοι συνοψίζονται στην αναβάθμιση της περιοχής, την τόνωση της κατοικίας, την κάλυψη κοινωνικών και πολιτιστικών αναγκών και παράλληλα στην αποθάρρυνση περιθωριακών ομάδων στην μονοπώληση και υποβάθμιση του χώρου».

Σημειωτέον ότι οι συνέπειες της βιτρινποίησης του κέντρου διαμορφώνουν τη συνολική εικόνα της πόλης. Ας δούμε λοιπόν τι άλλο της μέλλεται, σύμφωνα με το Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε και τον κ.Αραβαντινό. Εκτός από το κέντρο - μόστρα, αναγκαία προϋπόθεση για μια σύγχρονη πόλη αποτελεί το περιφερειακό βιομηχανικό - βιοτεχνικό πάρκο. Σε αυτό θα συγκεντρωθούν οι απομακρυσμένες από το αποβιομηχανοποιημένο κέντρο επιχειρήσεις. Η αποβιομηχανοποίηση του κέντρου θα δημιουργήσει πιο ανθρώπινες συνθήκες ζωής για τους τυχερούς, που θα τους επιτραπεί να μένουν ή να δουλεύουν εκεί. Το βιομηχανικό κέντρο - πάρκο πρέπει να είναι σχετικά μακριά από την πόλη, π.χ. στο Θριάσιο πεδίο, και οι απασχολούμενοι σε αυτό εγκαθίστανται εξ ανάγκης σε μια υποβαθμισμένη εργατική συ-

Στις 16/3/98 η Ελληνική Αρχιτεκτονική Εταιρία οργάνωσε συνεστιάση με ομιλητή τον καθηγητή Ε.Μ.Π., κύριο Αραβαντινό και θέμα: «Η ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΠΟΛΗ ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ».

Μέσα από το κείμενο της ομιλίας και από τα έργα ανάπλασης της Αθήνας -δομικές παρεμβάσεις- διαφαίνονται τα σχέδια των αφεντικών για την βελτιωμένη κάλυψη των αναγκών τους, στα πλαίσια της σύγχρονης πόλης.

ς εφιάλτης για το 2004

νοικία, γύρω από αυτό. Στην περιοχή της Αθήνας έχουν διαμορφωθεί τρία βιοτεχνικά - βιομηχανικά κέντρα - πάρκα: στην περιοχή Προμπονά, στην περιοχή μεταξύ λεωφόρου Καβάλας και Ακαδημίας Πλάτωνος και στην εκτός σχεδίου πόλης περιοχή του Βοτανικού.

Παράλληλα, η σύγχρονη πόλη πρέπει να αποκτήσει την «Τεχνόπολη» ή τουλάχιστον «Τεχνολογικό» ή «Επιστημονικό Πάρκο», κάτι που στην Αθήνα είναι γνωστό ως Πανεπιστημιούπολη Ζωγράφου. Εκεί φοιτητές και καθηγητές μπορούν να ασχοληθούν, ανενόχλητοι, με την επιστήμη τους και την διασκέδασή τους. Παράλληλα, επιτυγχάνεται η αποφόρτιση του κέντρου από τα ενοχλητικά, μερικές φορές, πανεπιστήμια. Οι φοιτητές απομονώνονται από την εργαζόμενη νεολαία και τη λοιπή κοινωνία, πλην ίσως μιας μερίδας μαγαζατόρων στεκιών νεολαίας.

Για όλους αυτούς που η αναδιάρθρωση της πόλης αποτελεί ωφέλεια, δε μένει παρά να απολαύσουν με τις οικογένειές τους ασφαλείς και καθαρές συνοικίες, με πρότυπα σχολεία, αθλητικά κέντρα και διασκέδαστήρια στα βόρεια προάστια (Κηφισιά, Εκάλη, Κρυονέρι, Μαρούσι, Πεύκη, Μελίσια, Χαλάνδρι, Αγία Παρασκευή, Ψυχικό, Πεντέλη), βλέποντάς μας από ψηλά. Για τους ρομαντικούς που αγαπούν τη θάλασσα υπάρχει η Γλυφάδα, η Βούλα, η Βάρη. Για τους μικρομεσαίους υπάρχουν συνοικίες κοντά στο κέντρο (Βύρωνα, Ηλιούπολη, Αργυρούπολη, Καισαριανή), και τελικά ο γύρος της πόλης καταλήγει στις πιο υποβαθμισμένες περιοχές, που όταν δεν πλημμυρίζουν, ελπίζουν σε ένα καλύτερο αύριο (Λιόσια, Αιγάλεω, Αγία Βαρβάρα, Καματερό, Πετρούπολη, Άγιοι Ανάργυροι).

Σύμφωνα με μια έρευνα στην Καθημερινή (1/10/95), κατά την περίοδο 1980-1995, το 71,5% των κατοίκων της Αθήνας (κέντρο), την εγκατέλειψε. Το 13% προτίμησε την επαρχία (φοιτητές, συνταξιούχοι, υπάλληλοι), το 20,3% κατέφυγε στα βόρεια προάστια, το 9,5% αγναντεύει τη θάλασσα και το υπόλοιπο, θέλοντας ή μη, μετακινήθηκε σε συνοικίες χαμηλών ή μεσαίων εισοδημάτων. Ένα κοινό που χαρακτηρίζει όλους τους παραπάνω, είναι οι μαζικές τους έξοδοι στις γιορτές για λίγη φύση, στα εξοχικά ή τα χωριά τους. Όσοι δεν έχουν την πολυτέλεια να χαρούν την ύπαιθρο, χαίρονται μαζί με τους μετανάστες μια όμορφη Αθήνα, χωρίς πολυκοσμία και άγχος.

Σε έρευνα που έγινε για την περιοχή του Μεταξουργείου, βρέθηκε ότι στην ίδια περίπου περίοδο, ο πληθυσμός του μειώθηκε κατά 42%. Το Μεταξουργείο είναι μια περιοχή κατεχορήν κατοικημένη από αλλοδαπούς. Το 1991, στην έκταση των 650 στρεμμάτων, που καταλαμβάνει, κατοικούσαν 9.635 άνθρωποι, εκ των οποίων οι 9.500 ήταν μετανάστες (μωαμεθανοί, πολωνοί, αλβανοί). Είναι ίσως η μοναδική περιοχή στην Αθήνα στην οποία αντιστοιχεί μια επαγγελματική χρήση ανά κάτοικο (8.942 διαφορετικά επαγγέλματα στην περιοχή). Επίσης η μοναδική περιοχή, όπου δεν υπάρχει γυμνάσιο - λύκειο, χώρος άθλησης, αλλά όπου ωστόσο λειτουργούν 40 επίσημα μπουρδέλα.

Τελειώνοντας με την περιγραφή του ταξικού χαρακτήρα της σύγχρονης πόλης, και ειδικότερα της Αθήνας, χρειάζεται να δούμε πώς επικοινωνούν άνθρωποι και εμπορεύματα σε αυτές τις συνοικίες. Ενόψει των Ολυμπιακών αγώνων, επιβάλλεται να μειωθεί η χρήση του Ι.Χ., όπως προτείνει και η Greenpeace. Το μοντέλο της σύγχρονης πόλης προϋποθέτει διάθεση στον πολίτη εκσυγχρονισμένων συγκοινωνιών, για να φθάνουμε σε σύντομο χρόνο στις δουλειές μας,

καταβάλλοντας ακριβά εισιτήρια και ελεγχόμενοι αποτελεσματικότερα, προς αποφυγήν τζαμπατζήδων.

Από τα Μ.Μ.Ε μαθαίνουμε ότι γίνεται παγκοσμίως μια κίνηση για τον αυστηρότερο έλεγχο στις συγκοινωνίες, καθώς και για την αύξηση της τιμής των εισιτηρίων, πράγμα που πυροδοτεί συγκρούσεις στους εργατικούς χώρους ή και μαζικές αντιδράσεις πολιτών. Είναι ζήτημα χρόνου, μια παρόμοιας φύσης αναδιάρθρωση των μαζικών συγκοινωνιών στην χώρα μας (η υπερβολική ακρίβεια και ο ασφυκτικός έλεγχος είναι ήδη πραγματικότητα σε ΚΤΕΛ επαρχιακών πόλεων, ενώ στην Αθήνα αναμένουμε την επικείμενη λειτουργία του μετρό). Η ευρεία χρήση των μαζικών μέσων μεταφοράς στο μέλλον, φαίνεται να ενθαρρύνεται από διάφορους παράγοντες. Ένας από αυτούς είναι η όξυνση, για παράδειγμα, του προβλήματος της συγκοινωνίας σε σχέση με τις ανάγκες των υψηλόμισθων στελεχών επιχειρήσεων που σε μεγάλο ποσοστό μένουν σε πολυτελείς προαστιακές συνοικίες. Σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα, φαίνεται ότι ο μέσος χρόνος προσέγγισης του κέντρου από τα βόρεια προάστια αυξήθηκε τον τελευταίο χρόνο κατά 10 λεπτά. Ο κάτοικος των βορείων προαστείων που εκπληκτος βλέπει το παπάκι του οποιουδήποτε να του κλείνει το δρόμο, ενώ σε λίγο έχει σημαντικό meeting, πρέπει, μέσα και από την παρότρυνση των οργανώσεων που καλλιεργούν τις οικολογικές ευαισθησίες, να καταφύγει σε εναλλακτικές λύσεις. Τα δε φτωχότερα στρώματα αναγκάζονται να καταφύγουν στα μαζικά μέσα μεταφοράς εξαιτίας μιας σειράς μέτρων οικονομικής φύσης (βενζίνη, ακριβό πάρκινγκ, πρόστιμα).

Βέβαια, σε μια σύγχρονη πόλη, η αληθινή επικοινωνία διεξάγεται μέσω συσκευών. Τηλέφωνα κινητά, ψηφιακά, συμβατικά, υπηρεσίες μέσω τηλεφώνου ή κομπιούτερ, καλωδιακή και δορυφορική Τ.Υ. όλα για να καταστήσουν τη ζωή μας ευκολότερη. Σε μια κοινωνία που αγοράζει και εμπορεύεται πληροφόρηση, κερδίζει ο έχων τη δυνατότητα να τη διαδίδει με τις μεγαλύτερες ταχύτητες και να την αποθηκεύει κατά βούληση. Πόλη που δεν διαθέτει υψηλής τεχνολογίας δικτύωση δεν γίνεται να προτιμηθεί για Ολυμπιακούς αγώνες - επενδύσεις.

Για όσους αντιλαμβάνονται τις επιπτώσεις που θα έχει επάνω στην ζωή τους η διαδικασία εκσυγχρονισμού της πόλης, η αντίσταση είναι παραπάνω από αυτονόητη πραγματικότητα ή έστω προοπτική. Τα αφεντικά, γνωρίζοντας αυτές τις επιπτώσεις καλύτερα και σπεύδοντας να αναπτύξουν μεθόδους πρόληψης δυσάρεστων εξελίξεων, ομαδοποιούν, σε πρώτη φάση, τις επικείμενες αντιδράσεις σε «Σενάρια των «ανατροπών» των δυναμικών μεταλλαγών και της ανασύνθεσης του χώρου», μη εξαιρώντας, από την διαδικασία παγκοσμιοποίησης και περαιτέρω φιλελευθεροποίησης της οικονομίας, και τις επιπτώσεις στα πολεοδομικά τους σχέδια.

Διαβάζουμε: «α) Μεγάλες μετακινήσεις λαών. Ανατροπές στις πληθυσμιακές ισορροπίες, β) οι κοινωνικοοικονομικές αναταραχές (ανεργία - διεκδικήσεις - αντικοινωνική συμπεριφορά), γ) κατάκτηση της πόλης από την πολυπολιτισμικότητα, δ) αλλαγές στην παραγωγή (αποβιομηχάνιση), στις εργασιακές σχέσεις και στη χρήση του χώρου, ε) η «δικτυωμένη» πόλη και η παγκοσμιοποίηση, στ) επιπτώσεις στα κελύφη από μια ρευστή εναλλασσόμενη «κοινωνία». Η απροσδιοριστία και το ευμετάβλητο των οικοδομικών προγραμμάτων. Προς μια συνεχώς προσαρμοζόμενη σε ολοένα και νέες απαιτήσεις πόλη: «Κέλυφος για όλες τις δουλειές», ζ) η ανάγκη για επιστράτευση ιδεολογιών. Πόλη και πολιτι-

σμός. Το κύριο ζητούμενο, ο «εκπολιτισμός» και ο κοινός κώδικας συμπεριφοράς του «πολίτη» μιας πολυπολιτισμικής πόλης».

Η Αθήνα, και ενόψει των Ολυμπιακών αγώνων, αλλάζει με γοργό ρυθμό για να προλάβει την ενσωμάτωσή της στην χορεία των προτύπων «συγχρόνων» πόλεων μέχρι το 2004. Η αναγκαιότητα ανεύρεσης μεθόδων οργανωμένης αντίδρασης στα σχέδια των πολεοδόμων - αναρρυθμιστών μας χτυπάει την πόρτα, παραπάνω από επιτακτική. Η προβολή της επιθετικότητάς μας προς τους άνωθεν διαμορφωτές του χώρου είναι διαρκές ζητούμενο. Η λογική του κράτους και του κεφαλαίου που προτάσσει την ομόψυχη συνεργασία των πάντων σε ατμόσφαιρα οικογενειακής γαλήνης, για μια πιο σύγχρονη και ανθρώπινη πόλη, μοστράρει σε πάσα στήλη, οθόνη και πομπό. Μόνο που εμείς δεν αναγνωρίζουμε στους αφεντάδες και τους διαχειριστές τίποτα απ' όσα δήθεν προτίθενται να μοιραστούν μαζί μας, ως νόμιμο κτήμα. Όσον αφορά τώρα, την όποια χρησιμότητα άρθρωσης κριτικής απέναντι στις παραπάνω και στις όποιες επικείμενες επιλογές του κράτους και του κεφαλαίου στο επίπεδο της χωροταξίας, μια τέτοια κριτική δε θα μπορούσε να περιοριστεί σε οικολογικές ευαισθησίες και αναφορές (μείωση Ι.Χ., ήπιες τεχνολογίες), αφού στην εκπόνηση των σχεδίων έχουν αναμειχθεί και καταξιωμένοι οικολόγοι. Ούτε βέβαια σε θεωρητικούς στοχασμούς (εμπνευματοποίηση αθλητικών αγώνων, άνθρωπος - εμπόρευμα) και σε επιχειρήματα οικονομικής φύσης (διαφάνεια στα έργα, ανάπτυξη), καθώς αυτά δεν φθάνουν στην ουσία του ζητήματος.

Μιλάμε για την πόλη στην οποία «σαλεύουμε» και τους χώρους στους οποίους πασχίζουμε να θέσουμε σε εφαρμογή τα προτάγματά μας. Μοιραία λοιπόν, η μόνη εύλογη κριτική που μπορεί να εκτεθεί με αντίκρυσμα θα είναι η αυτοκριτική για την στάση, τις επιλογές και την δράση μας. Σε ένα χώρο αλλοτριωμένο, που έχει καταντήσει

αβίωτος, δεν έχουμε παρά να τον επανοικειοποιηθούμε για να διεκδικήσουμε στα πλαίσιά του, τίποτα λιγότερο από τις ζωές μας.

Κάτι παιδιά από την πλατεία Βικτωρίας

Τα σκίτσα προέρχονται από το βιβλίο Le Guide des Cités των Schulten - Peeters.

Τον περασμένο Απρίλη βρέθηκε για λίγες μέρες στην Ελλάδα ένας σύντροφος από την γερμανία ο οποίος εργάζεται ως δημοσιογράφος στην εβδομαδιαία εφημερίδα Jungle World. Ο Bernd, πριν από μερικά χρόνια συμμετείχε ενεργά στην έκδοση του αυτόνομου/αναρχικού περιοδικού Wild Cat, με το οποίο είχε γίνει προσπάθεια για την προσέγγιση-δημιουργία μίας νέας θεωρίας αναφορικά με την εργασία. Από το '95 εργάζεται ως δημοσιογράφος, αρχικά στην εφημερίδα Junge Welt και τον τελευταίο χρόνο στην Jungle World. Στην έκδοση της τελευταίας συμμετέχουν ομάδες και άτομα του αναρχικού, αυτόνομου και αριστερού ριζοσπαστικού χώρου στην γερμανία. Επίσης, ως ανταποκριτές συν-εργάζονται και άτομα που βρίσκονται κυρίως σε χώρες της Ευρώπης.

Bernd: Η Junge Welt (Νέος Κόσμος) ήταν η εφημερίδα της νεολαίας του σοσιαλιστικού κόμματος της ανατολικής γερμανίας (SED), την οποία διάβαζαν περίπου δύο εκατομμύρια ανατολικογερμανοί. Ήταν καθημερινή εφημερίδα η οποία από το '89 (πτώση του Τείχους) αγοράστηκε από ιδιώτη και -αφού άλλαξε τρεις φορές ιδιοκτησιακό καθεστώς- διακινούνταν πια και στην

απεργία δημιουργήσαμε αργότερα και τη νέα εφημερίδα, την εβδομαδιαία αυτόνομη/ριζοσπαστική Jungle World. Η εφημερίδα αυτή είναι μία μορφή συλλογικής. Συμμετείχαν αρχικά περίπου 50 άτομα τα οποία και θα έστηναν την εφημερίδα. Δεν είχαμε χρήματα, εξοπλισμό, γραφεία, τίποτα. Την εποχή που βρισκόμασταν σε απεργία δημοσιεύσαμε κείμενα μας σε δύο ρεφορμιστικές αριστερές εφημερίδες με τα οποία κάναμε γνωστή την κατάσταση μας και ότι χρειαζόμασταν χρήματα για μια νέα εφημερίδα. Ζητήσαμε μία εισφορά από τον κόσμο για να συγκεντρωθεί το ποσό που απαιτούνταν για τη νέα αρχή. Με τα χρήματα αγοράσαμε εξοπλισμό και τα γραφεία μας ήταν το δωμάτιο μια κατάληψης, η οποία τώρα νομιμοποιήθηκε. Ξεκινήσαμε με συνδρομητές αλλά γίνεται και διακίνηση μέσω των πρακτορείων τύπου.

Ποιά ήταν και είναι ακριβώς η πολιτική άποψη της εφημερίδας;

Η Junge Welt ήταν μία κομματική εφημερίδα της ανατολικής γερμανίας στην οποία προσχώρησαν, μετά την πτώση του Τείχους, ριζοσπαστικά κομμάτια της δυτικογερμανικής Αριστεράς. Η διαμάχη του παλιού με το νέο εντοπίστηκε στο γεγονός ότι η εφημερίδα έγινε πολύ ριζοσπαστική. Εγώ δεν ήμουν σε κανένα κόμμα και οργάνωση, είμαι αυτόνομος, όμως η εφημερίδα πολιτικά ανήκε στο PDS (Κόμμα Δημοκρατικού Σοσιαλισμού), το οποίο δεν μπορούσε να δεχτεί την κριτική μου/μας σε ορισμένα θέματα όπως για παράδειγμα στο καθεστώς Κάστρο. Για το λόγο αυτό θέλανε να μας διώξουν. Τα άτομα που φύγαμε και δημιουργήσαμε την Jungle World προερχόμαστε από διάφορες ομάδες κι οργανώσεις των φεμινιστών/στριών, αντιεθνικιστών/στριών, αυτόνομων, οικολόγων και άλλων κοινωνικών κινήματων. Δεν υπάρχει πολιτική γραμμή στην εφημερίδα αλλά γίνονται κύκλοι συζητήσεων και συναποφασίζουμε. Υπάρχουν κάποιες μίνιμουμ συμφωνίες ενάντια στον καπιταλισμό, την πατριαρχία, τον εθνικισμό. Συναποφασίζουμε, δεν ψηφίζουμε. Το ριζοσπαστικό κίνημα στις μέρες μας δεν είναι πολύ δυνατό στη γερμανία και για το λόγο αυτό χρειαζόμαστε ένα ενιαίο μέσο για όλες τις τάσεις και απόψεις, στο οποίο θα παρουσιάζονται όλες παράλληλα και σε αντιπαράθεση, με στόχο τον δημιουργικό διάλογο.

Ποιά είναι η δομή της εφημερίδας; Υπήρξαν αλλαγές από την αρχή έως τώρα;

Bernd: Προσπαθούμε να οργανώσουμε τον διάλογο που ανέ-

φερα προηγουμένως. Υπάρχει σελίδα με αντιπαραβόλες απόψεις αλληλοκριτικής και διαλόγου ενώ στο μέσο της εφημερίδας υπάρχει ένα τετρασέλιδο όπου μία ομάδα κάθε φορά παρουσιάζει τις θέσεις της και στο επόμενο φύλλο παρουσιάζεται η θέση άλλης ομάδας για κάποιο άλλο θέμα. Αυτό σημαίνει ότι προσπαθούμε να οργανώσουμε τις συζητήσεις με συνειδητό τρόπο

Στην Ελλάδα έχουμε πρόβλημα με το σεκταρισμό. Πώς αντιμετωπίστηκε η εφημερίδα από τον υπόλοιπο κόσμο, από τα άλλα μέρη του κινήματος; Υπήρξε απόρριψη ή δυσανεμία;

Bernd: Στη δική μας περίπτωση, συναντιούνται όλοι κι έχουν μια ανοικτή συζήτηση την οποία προσπαθούμε να ανοίξουμε και σε όσους διαβάζουν την εφημερίδα. Μπορείς να συζητάς στο στενό σου κύκλο και να παρουσιάζεις τα αποτελέσματα, αλλά κανείς δεν θα καταλάβει από που προέκυψαν. Με την Junge Welt γινόταν το ίδιο μέχρι που οι γραφειοκράτες είπαν ότι «οι ριζοσπαστικοί αρχίζουν να αποκοιμούνται, πρέπει να αλλάξουμε κάτι». Έτσι προέκυψε και η απεργία. Τώρα δεχόμαστε κριτικές γιατί η εφημερίδα δεν ακολουθεί μία συγκεκριμένη γραμμή, αλλά οι περισσότερες ομάδες κρίνουν ότι αυτό είναι καλό, γιατί ούτως ή άλλως δεν υπάρχει ένα δυναμικό κίνημα με δυνατή θεωρία, όμως αυτό που θέλουμε να δημιουργηθεί. Αυτή τη στιγμή χρειάζεται μια διαδικασία, μία συζήτηση πολλών απόρων. Επομένως, για την ώρα προσπαθούμε να είμαστε σε επαφή και δημιουργική τριβή μεταξύ μας. Επίσης προσπαθούμε να βρούμε τα βασικά σημεία των συζητήσεων και να κάνουμε διάλογο/αντίλογο μέσα από και μέσω της εφημερίδας.

Υπάρχουν ομάδες που εκδίδουν περιοδικά, φανζίν και άλλο υλικό στη γερμανία. Αυτές οι ομάδες αντιμετωπίζουν την εφημερίδα ως κάτι εχθρικό, ως κάτι νέο, συμμετέχουν;

Bernd: Ορισμένα άτομα και ομάδες συμμετέχουν γιατί οι ριζοσπαστικές (αυτόνομες/αναρχικές) εκδόσεις στην γερμανία κυκλοφορούν μία φορά το μήνα ή κάθε τρεις μήνες. Άλλοι λένε ότι δεν ξέρουν τί να κάνουν γιατί πρόκειται για είδος αριστερίζουσας δημοσιογραφίας και σε κάτι τέτοιο δεν συμμετέχουν. Συνήθως όμως τα άτομα αυτά προέρχονται ή βρίσκονται σε ομάδες με γραφειοκρατική/σταλινική δομή και προέλευση, και θέλουν να εφαρμόσουν παλιές μορφές πολιτικής οργάνωσης. Κατά τη γνώμη μου, αυτοί/ες που ψάχνουν για νέες μορφές ριζοσπα-

στικής πολιτικής, είναι και αυτοί/ες που χρησιμοποιούν την εφημερίδα.

Στην Ελλάδα είναι πολλές οι μικροπολιτικές διαφορές του «χώρου». Σας στείλανε ποτέ κείμενο συνολικής πολιτικής κριτικής του εγχειρήματος;

Οι περισσότερες ομάδες και τα άτομα δεν γνώριζαν για την διαμάχη στην Junge Welt και δεν ήξεραν αν θα συνεχίσει να υπάρχει και μετά τον πρώτο μήνα η Jungle World, ώστε να ασχοληθούν με αυτή. Τον πρώτο μήνα απλά οργανώσαμε συζητήσεις σε διάφορες πόλεις και εκδίδαμε φυλλάδια ή κολλούσαμε αφίσσες σχετικά με τη νέα εφημερίδα. Προσπαθούσαμε να ενημερώσουμε ομάδες και άτομα για την ύπαρξη του νέου αυτού εγχειρήματος, της Jungle World. Πολλοί/ες στείλανε κάποια άρθρα. Δεν υπήρξε όμως συζήτηση για τη λειτουργία της εφημερίδας που να προέκυψε μέσα από πολιτική διαδικασία. Μόνο μία ομάδα κυκλοφόρησε ένα φυλλάδιο-κάλεσμα για συζήτηση που να αφορά το περιεχόμενο της εφημερίδας, τις κριτικές, κ.α., αλλά μόνο αυτή.

Ποιά είναι η οικονομικά κατάσταση της εφημερίδας;

Bernd: Τον πρώτο μήνα ήταν πολύ δύσκολο γιατί δεν ξέραμε αν η εφημερίδα θα συνέχιζε να υπάρχει ή όχι. Αυτό θα εξαρτιόταν από το πόσα άτομα θα ήθελαν να γράψουν σε αυτή και φυσικά από το πόσα θα ήθελαν να την διαβάσουν. Τους πρώτους έξι μήνες δεν πληρωνόμασταν και δουλεύαμε εντατικά, περίπου 60 ώρες την εβδομάδα. Έπειτα αρχίσαμε να παίρνουμε κάποια χρήματα και τώρα πληρωνόμαστε κάπου 1.200 με 1.500 μάρκα (πάνω-κάτω 200.000 δραχμές) και μπορούμε έτσι να πληρώνουμε και τους ανθρώπους που γράφουν ως ανταποκριτές από άλλες χώρες στην εφημερίδα. Τώρα τελευταία μας έχει δώσει χρήματα και το Εναλλακτικό Δίκτυο του Βερολίνου-NETZWERK (κοινό ταμείο οικονομικών από συλλογικές/ομάδες/άτομα της γερμανίας) ως οικονομική ενίσχυση.

Η εφημερίδα δημοσιεύει διαφημίσεις;

Bernd: «Διαφημίζονται», δηλαδή παρουσιάζονται, μόνο εναλλακτικές εκδόσεις.

Για επικοινωνία:

Jungle World
Lausitzer Strasse 10
10999 Berlin
Tel: (030) 612827-30/32
Fax: (030) 6182055
http: www.nadir.org/jungle_world
e-mail: jungle.world@t-online.de

Η Jungle World είναι εβδομαδιαία, 32σέλιδη, με έγχρωμο πρωτοσέλιδο-οπισθόφυλλο, μεγάλου σχήματος και κυκλοφορεί σε τιράζ 15.000 φύλλων. Έχει 4.000 συνδρομητές ενώ τα υπόλοιπα φύλλα διακινούνται μέσω των πρακτορείων διανομής τύπου, με συνολικό αριθμό πωλήσεων που πλησιάζει το τιράζ. Η εφημερίδα αποτελεί ένα είδος κολλεκτίβας και ο πυρήνας των ανθρώπων που την εκδίδουν αμοιβάται με το βασικό μισθό που αναλογεί σε έναν εργαζόμενο στην γερμανία. Σε αυτό το τελευταίο -πριν την καλοκαιρινή διακοπή- φύλλο, επιλέξαμε να δημοσιεύσουμε μόνο το απόσπασμα εκείνο της συνέντευξης-κομμένων που είχαμε μαζί του, το οποίο αναφέρεται στο πραγματικά καινοτόμο εγχείρημα που ονομάζουν Jungle World. Η δημοσίευσή του αποσπασματος γίνεται χωρίς ταύτιση με τα χαρακτηριστικά της Jungle World, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά τα επαγγελματικά στελέχη και την «εναλλακτική-επαναστατική δημοσιογραφία».

δυτική γερμανία. Στην εφημερίδα μπήκαν για να δουλέψουν στην πορεία και κάποια άτομα από την ριζοσπαστική Αριστερά γιατί πίστεψαν ότι έτσι θα ήταν δυνατό για τις ριζοσπαστικές ομάδες να έχουν ένα μέσο όπως αυτό, μία δηλαδή καθημερινή εφημερίδα. Εγώ άρχισα να δουλεύω στην Junge Welt το '95. Μετά από δύο χρόνια άρχισε μία ιδιόμορφη απεργία, επειδή ο οικονομικός διαχειριστής της εφημερίδας αποφάσισε ότι έπρεπε να αντικατασταθούν ορισμένα άτομα και να γίνουν αλλαγές στο περιεχόμενο της εφημερίδας λόγω ραγδαίας μείωσης της αναγνωσιμότητάς της. Του προτείναμε να συναντηθούμε μετά από μερικές μέρες για να αποφασίσουμε τί θα αλλάξει στην εφημερίδα, όμως αυτός αρνήθηκε. Περίπου 20 άτομα αρχίσαμε λευκή απεργία και καταλάβαμε για δύο εβδομάδες τα γραφεία της εφημερίδας. Όμως γρήγορα εξαντληθήκαμε και τελικά μας έδιωξαν. Αυτό το γεγονός σημάδεψε και την αρχή μιας νέας εφημερίδας. Αυτοί που συνεχίσαμε την

"RADIKAL και ΖΩΝΤΑΝΟ"

Τρία χρόνια μετά την αστυνομική επιχείρηση καταστολής σε όλη τη γερμανία, ενάντια στο παράνομο αυτόνομο περιοδικό «radikal», τα πάντα φαίνονται να είναι όπως προηγουμένως. Σε όλα τα καλά βιβλιοπωλεία, καφενεία και infoladen μπορείς να βρεις εδώ και τρεις εβδομάδες το καινούργιο «radikal» - αλλά αυτό βέβαια γίνεται κάτω από το τραπέζι. Αυτό που κρατάτε στα χέρια σας είναι η πρώτη έκδοση μιας καινούργιας ομάδας συγγένειας «radikal» (ομάδες δηλαδή που εκδίδουν το περιοδικό), αναγράφεται στον πρόλογο του φύλλου 155 όπου τα μέλη της καινούργιας συντακτικής συνέλευσης εξηγούν για ποιούς λόγους συνεχίζουν την έκδοση του περιοδικού. Το «radikal», συνεχίζουν, πρέπει να είναι κατά κύριο λόγο ένα περιοδικό για συζητήσεις και πληροφορίες από/για το ριζοσπαστικό-αριστερό χώρο. Μέσα στο νέο φύλλο βρίσκονται άρθρα τόσο για την «σχέση της αριστεράς με την Επιστημονική Φαντασία», όσο και κάποιες πρακτικές οδηγίες για το «πώς μπορεί να ανακαλύψει κανείς μικροπομπούς». Εκτός από αυτά τα θέματα περιλαμβάνεται και ένα άρθρο σχετικά με «το ρόλο/θέση των γυναικών στο ΡΚΚ», με το οποίο συνεχίζεται η συζήτηση που αφορά αυτή την κουρδική οργάνωση.

Ακριβώς πριν από τρία χρόνια, στις 13 Ιουνίου 1995, η BAW (ομοσπονδιακή εισαγγελία) διέταξε εφόδους σε περισσότερα από 50 σπίτια και κολλεκτίβες για να βρει άτομα που εκδίδουν ή συμμετέχουν στην έκδοση του «radikal». Με την κατηγορία του «μέλους εγκληματικής οργάνωσης», της παραγράφου 129 του γερμανικού ποινικού κώδικα, συνέλαβαν τέσσερις άνδρες τους οποίους και προφυλάκισαν για 6 μήνες. Άλλοι τέσσερις κατάφεραν να δραπέτεύσουν και γύρισαν το 1996 από την εξορία τους. Οι μπάτσοι βρήκαν εσωτερική αλληλογραφία και πολλές δισκέτες με κωδικοποιημένες πληροφορίες, έτσι ώστε μπορούσαν να σπάσουν τον τρόπο έκδοσης του περιοδικού. Παρ' όλ' αυτά, κυκλοφόρησαν δύο επιπλέον φύλλα, του Νοεμβρίου 1995 και του Ιουνίου 1996. Έγιναν και πάλι εφόδοι και έρευνες σε πολλά σπίτια. Την τελευταία φορά, τον Ιανουάριο του 1997, έγινε εφόδος και έρευνα -μαζί με όλων των άλλων- και στο σπίτι ενός δημοσιογράφου -της τότε εφημερίδας «jungle welt», και τώρα πλέον- της «jungle world» (αυτόνομη/αριστερή εβδομαδιαία εφημερίδα). Μέχρι σήμερα σχεδόν όλες οι υποθέσεις έχουν κλείσει χωρίς να εκδικαστούν, με την πληρωμή ποσών από 1.000 έως 6.000 μάρκα. Ούτε ένα εφετείο δεν αναγνώρισε ως πράξη «εγκληματικής οργάνωσης» την έκδοση και την συνεργασία σ' ένα παράνομο περιοδικό. Η BAW θα έπρεπε να αποδείξει ότι το κάθε άρθρο του περιοδικού, παραβιάζει τον ένα ή τον άλλο νόμο. Όμως δεν έχουν σταματήσει ακόμη οι έρευνες εναντίον του δημοσιογράφου της «jungle world» και ενός ολλανδικού παροχέα Internet, του «xs4all», ο οποίος έβαζε στη σελίδα του το καινούριο, κάθε φορά, φύλλο του περιοδικού. Η BAW και το ΒΚΑ (ομοσπονδιακή εγκληματολογική υπηρεσία) αποκόμισαν πάρα πολλές πληροφορίες σχετικά με τον τρόπο οργάνωσης μιας παράνομης ομάδας. Γι' αυτό το λόγο ήδη από τον Απρίλη του '98 κυκλοφόρησε ένα 16σέλιδο κείμενο-προκήρυξη από «μία ομάδα συγγένειας «radikal», που πληροφορούσε το κοινό για τα λάθη που έγιναν και πόσα στοιχεία είχαν βρει οι μπάτσοι. Επειδή στο κείμενο δεν ανέφεραν τίποτα συγκεκριμένο για το μέλλον και τη συνέχεια του «radikal», η νέα έκδοση ξάφνιασε και πολλά άτομα του «χώρου».

Η καινούρια διεύθυνση του Radikal είναι:
Woz, Postfach, CH-8031 Zürich

πηγή: «jungle world»,
τεύχος 10ης Ιουνίου '98

Εξελίξεις στην υπόθεση του Mumia Abu Jamal

Υπάρχουν ανησυχητικές ενδείξεις για την εξέλιξη της υπόθεσης του μαύρου αγωνιστή και πρώην μέλους των Μαύρων Πανθήρων Mumia Abu Jamal, ο οποίος βρίσκεται στην πτέρυγα των μελλοθανάτων εδώ και 16 χρόνια. Η οργάνωση «Αδερφική Τάξη της Αστυνομίας» (της οποίας ήταν μέλος ο αστυνομικός για τον θάνατο του οποίου ο Mumia Abu Jamal έχει καταδικαστεί στην εσχάτη των ποινών) και η χήρα του αστυνομικού δημοσίευσαν στους New York Times ένα κείμενο στο οποίο ζητούσαν την εκτέλεση του Jamal. Είναι έτσι πιθανόν να δρομολογηθεί εκ νέου η εκτέλεση του μαύρου αγωνιστή, ως αποτέλεσμα κοινωνικών πιέσεων. Η εκτέλεση του Jamal είχε οριστεί για το καλοκαίρι του 1995, αλλά αναβλήθηκε μετά από κινητοποιήσεις. Οι κινήσεις αλληλεγγύης στον Jamal ζητούν την αποστολή μηνυμάτων διαμαρτυρίας, που να απαιτούν την απελευθέρωση του μαύρου αγωνιστή και τον ορισμό νέας δίκης. Τα μηνύματα διαμαρτυρίας καλό θα είναι να έχουν ως παραλήπτες:

• τον κυβερνήτη της πολιτείας όπου κρατείται ο Jamal
Governor Thomas Ridge
Main Capitol Building, Room 225
Harrisburg, PA 17120 USA
fax: 07 1 717 7872500

• την εισαγγελέα της υπόθεσης Jamal
Attorney General Janet Reno
Main Justice Building
10th and Constitution Ave.
Washington DC 20053
fax: 07 1 202 5144371
e-mail: janet-reno@internac.com

• τον πρόεδρο των ΗΠΑ
President Bill Clinton
The White House, 1600 Penn.
Ave NW
Washington, DC 20500 USA
fax: 07 1 202 4562461
e-mail: president@whitehouse.gov

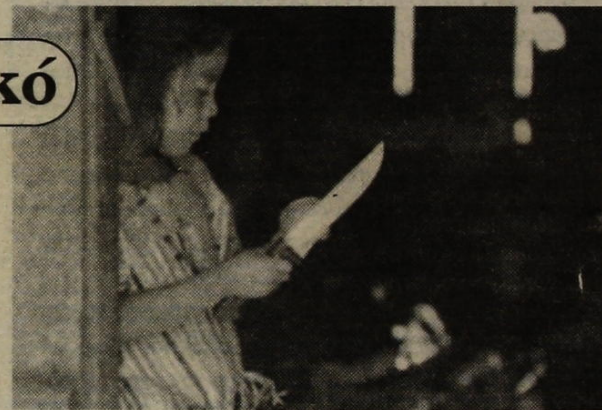
Εξελίξεις στο Μεξικό

Συνεχίζεται ο πόλεμος «χαμηλής έντασης» στο Μεξικό, ένας πόλεμος που γίνεται όλο και λιγότερο «χαμηλής» έντασης.

Στις 24 Ιούνη, κυβερνητικές δυνάμεις πραγματοποίησαν έφοδο σε κατάληψη γης στον οικισμό Nuevo Paraiso, στο Venustiano Carranza της Chiapas. Στο συγκεκριμένο οικισμό, οι αγρότες-μέλη της Αγροτικής Οργάνωσης Εμιλιάνο Ζαπάτα (OCEZ) είχαν καταλάβει από το 1995 340 εκτάρια από τις εκτάσεις γης των τσιφλικιών της περιοχής. Κατά την επίθεση των κυβερνητικών δυνάμεων πυρπολήθηκαν 27 σπίτια ινδιάνων, ενώ αγνοούνται 6 άτομα.

Στις 22 Ιούνη, στην περιοχή Tierra Caliente της πολιτείας Guerrero, στρατιωτική περίπολος δέχτηκε την επίθεση ομάδας ανταρτών, οπλισμένων με καλσόνικωφ. Στην επίθεση σκοτώθηκαν τρεις στρατιώτες και άλλοι τόσοι τραυματίστηκαν. Σύμφωνα με ανακοίνωση της κυβέρνησης, η επίθεση πραγματοποιήθηκε είτε από μέλη του ERP, είτε από μέλη του ERPI (Εξεγερμένος Επαναστατικός Λαϊκός Στρατός-σχίσμα του ERP, αποτελούμενο κύρια από ινδιάνους). Μέλη και συμπαθούντες του ERPI ήταν και οι 11 ινδιάνοι που σκοτώθηκαν στην επίθεση του στρατού, πριν από δυο βδομάδες, στην πολιτεία Guerrero.

Προς το παρόν δεν έχει υπάρξει κάποια αντίδραση από μεριάς του EZLN. Όλες οι ανακοινώσεις και οι κινητοποιήσεις στο Μεξικό οργανώνονται είτε από συμβούλια των εξεγερμένων αυτόνομων δήμων, είτε από το ζαπατιστικό μέτωπο (FZLN), είτε από άλλες κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις. Η σιωπή του EZLN έχει δώσει τροφή σε διάφορα σενάρια. Μεγάλη προσοχή δίνεται στην διοργάνωση του караβανιού «Ρικάρντο Φλόρες Μαγκόν»

που θα ξεκινήσει στις αρχές Αυγούστου από την Πόλη του Μεξικού για την Chiapas.

Στο μεταξύ, σε όλο τον κόσμο πυκνώνουν οι κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας, εν όψει και της διεθνούς καμπάνιας που θα ξεκινήσει στις 3 Ιούλη.

Η πρώτη συγκέντρωση διαμαρτυρίας έγινε στη Μαδρίτη, στις 11 Ιούνη, λίγες ώρες αφότου έγιναν γνωστά τα γεγονότα.

Στις 12 Ιούνη έγιναν συγκεντρώσεις στο Μόντρεαλ και στη Μανάγκουα. Στις 15 Ιούνη έγινε συγκέντρωση στο Τορόντο, στις 19 Ιούνη στη Σεβίλλη, στις 20 Ιούνη στις Βρυξέλλες και στη Γρανάδα, στις 21 Ιούνη στο Παρίσι και στο Σανταντέρ, ενώ σήμερα, 27 Ιούνη, θα γίνουν συγκεντρώσεις σε διάφορες πόλεις της Πολωνίας, όπως η Κρακοβία, το Lodz, το Szczecin και το

Wroclaw. Όλο αυτό το διάστημα, έχουν επίσης γίνει κινητοποιήσεις σε δεκάδες πόλεις των ΗΠΑ.

Στην Ελλάδα, έχει προς το παρόν ανακοινωθεί η πραγματοποίηση συγκέντρωσης έξω από το μεξικάνικο προξενείο της Θεσσαλονίκης, (λεωφόρος Νίκης 47) την Προσεχή Τρίτη 30 Ιούνη, στις 7.00 το απόγευμα.

Η αφίσσα που προτάθηκε από τις επιτροπές αλληλεγγύης της Ισπανίας ως σήμα της διεθνούς καμπάνιας που θα ξεκινήσει στις 3 Ιούλη

Ξηρασία και πείνα στη Βραζιλία

Η μακροχρόνια ξηρασία στις βορειοανατολικές περιοχές της Βραζιλίας έχει δημιουργήσει πρόβλημα επιβίωσης στους φτωχούς αγροτικούς πληθυσμούς και έχει οδηγήσει σε δραματική αύξηση της παιδικής πορνείας και πολλές άλλες παραβιάσεις ανθρωπίνων και εργασιακών δικαιωμάτων.

Σύμφωνα με τον Hallm Girade, στέλεχος της UNICEF για θέματα υγείας, που ετοιμάζει αναφορά σχετικά με τα αποτελέσματα της οκτάμηνης ξηρασίας, της μεγαλύτερης στη Βραζιλία τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, η κατάσταση επιδεινώνεται ραγδαία. Αν και η έκθεσή του υπολογίζεται να είναι έτοιμη κατά τα μέσα του Ιουλίου, δήλωσε πως τα στοιχεία δείχνουν πως τόσο η παιδική πορνεία, όσο και η παιδική θνησιμότητα γνωρίζουν έξαρση, ενώ μεγάλος αριθμός σχολείων έχει κλείσει εξαιτίας έλλειψης μαθητών και νερού. Χαρακτηριστικά, στην πόλη Soledade, στην πολιτεία Paraíba, έχουν κλείσει το 13% των σχολείων από το τέλος του 1997 ως τώρα.

«Τα ποτάμια και οι λίμνες έχουν ξηραθεί και τα ζώα πεθαίνουν. Προσλαμβάνονται παιδιά για να φέρνουν νερό, που μπορεί να βρίσκεται μέχρι και πενήντα χιλιόμετρα μακριά, ενώ πολλά κορίτσια καταλήγουν στην πορνεία», είπε ο Girade σε συνέντευξη.

Σύμφωνα με αρμόδιους της ομοσπονδιακής κυβέρνησης της Βραζιλίας, περίπου δέκα εκατομμύρια άνθρωποι στα βόρεια απειλούνται από την πείνα. Η σοδεία σε βασικά είδη διατροφής, όπως το ρύζι και τα φασόλια έχει καταστραφεί, με αποτέλεσμα τα αποθέματα στις κρατικές αποθήκες να έχουν φτάσει στα κατώτερα επίπεδα της τελευταίας δεκαετίας. Στις πολιτείες Paraíba και Ceara, η βρεφική θνησιμότητα έχει αυξηθεί κατά 10% από τότε που ξεκίνησε η ξηρασία.

Πολλοί από τους κατοίκους αυτών των πολιτειών, βλέποντας τη σοδεία τους να καταστρέφεται και τα ζώα τους να πεθαίνουν από δίψα, πραγματοποιούν μαζικές επιδρομές σε σουπερμάρκετ, αποθήκες και φορτηγά που μεταφέρουν τρόφιμα (βλ. Άλφα φ. 133, 16/3/98).

Η κυβέρνηση έχει ανακοινώσει έκτακτα μέτρα για την αντιμετώπιση της ξηρασίας, όπως ένα πρόγραμμα για νέες γεωτρήσεις και βελτίωση των υποδομών, ύψους 61 εκατομμυρίων δολαρίων, καθώς και άμεσης σιτιστικής βοήθειας σε 965.000 οικογένειες των χτυπημένων από την ξηρασία περιοχών. Υπάρχει, πάντως, μεγάλη δυσπιστία απέναντι σε αυτές τις ανακοινώσεις, γιατί ανάλογα προγράμματα στο παρελθόν απέτυχαν γιατί απλά σταμάτησε η χρηματοδότησή τους. Κάποιοι υποστηρίζουν πως η κυβέρνηση επίτηδες αφήνει ανεπαρκή τα έργα υποδομής, ώστε να μπορεί να επεμβαίνει ως σωτήρας με «προγράμματα σωτηρίας» και να κερδίζει ψήφους.

Η τελευταία αυτή ξηρασία, η χειρότερη από το 1983, θεωρείται ότι είναι αποτέλεσμα του Ελ Νίνιο και η κατάσταση δεν αναμένεται να βελτιωθεί σύντομα, αφού δεν υπολογίζονται βροχοπτώσεις πριν το Νοέμβριο ή Δεκέμβριο.

Δολοφονίες και «εξαφανίσεις» στη Ρουάντα

Τους τελευταίους μήνες, οι συγκρούσεις ανάμεσα στις κυβερνητικές δυνάμεις της Ρουάντα και τους ανταρτές Χούτου έχουν αυξηθεί σημαντικά, με κυριότερο θύμα τον άμαχο πληθυσμό. Τόσο οι δολοφονίες αμάχων, όσο και οι «εξαφανίσεις» έχουν αυξηθεί σημαντικά.

Στα βορειοδυτικά, ο Ρουαντανός Πατριωτικός Στρατός έχει πραγματοποιήσει πολλές μαζικές συλλήψεις αμάχων, που από τότε αγνοούνται. Από την άλλη, πολλοί πολίτες αγνοούνται μετά από υποτιθέμενους ελέγχους ταυτότητας στην πρωτεύουσα Κινγκάλι. Ίσως να κρατούνται σε στρατιωτικές εγκαταστάσεις, η πρόσβαση όμως σε αυτές είναι αδύνατη για τους συγγενείς τους, που μένουν για μήνες χωρίς νέα τους, ή τις ανθρωπιστικές οργανώσεις. Η Διεθνής Αμνηστία καταγγέλλει συγκεκριμένες περιπτώσεις ατόμων που συνελήφθησαν από την αστυνομία και από τότε η τύχη τους αγνοείται.

Αν και δεν υπάρχουν στοιχεία πως οι αρχές είναι υπεύθυνες για όλες τις εξαφανίσεις, είναι φανερό πως δε δείχνουν κανένα ενδιαφέρον να διεξάγουν έρευνες για τον εντοπισμό των αγνοούμενων, σε σημείο που συχνά πια οι συγγενείς τους να μη δηλώνουν την εξαφάνιση των δικών

τους στην αστυνομία. Ακόμα κι όταν γίνονται έρευνες, τα αποτελέσματά τους δεν ανακοινώνονται και δεν έχει ασκηθεί ως τώρα καμία δίωξη εξαιτίας τους.

Ο άμαχος πληθυσμός βρίσκεται ανάμεσα σε δύο πυρά, καθώς ούτε οι κυβερνητικές δυνάμεις, ούτε οι διάφορες αντάρτικες ομάδες αναγνωρίζουν δικαίωμα ουδετερότητας σε κανένα. Προβληματισμό δημιουργεί και η απρόσκοπτη ροή όπλων προς τη χώρα, γεγονός που συνεισφέρει στην κλιμάκωση των συγκρούσεων και των βιαιοτήτων σε βάρος των αμάχων. Ο έντονος κυβερνητικός έλεγχος πάνω στα μέσα ενημέρωσης της Ρουάντα, καθώς και οι προβληματικές επικοινωνίες καθιστούν συχνά δύσκολη την απόδοση ευθυνών για τις βιαιότητες, είναι όμως σίγουρο πως και οι δύο πλευρές επιδίδονται με την ίδια άνεση σε εκκαθαρίσεις αντιπάλων ή υποτιθέμενων αντιπάλων τους. Σε επιχειρήσεις του στρατού τον Μάιο, δεκάδες άμαχοι εκτελέστηκαν, ενώ την Τρίτη αντάρτες σταμάτησαν λεωφορείο 130 χιλιόμετρα δυτικά του Κινγκάλι και σκότωσαν 18 επιβάτες, στους οποίους περιλαμβάνονταν τρία παιδιά. Άλλοι σαράντα τραυματίστηκαν. Ανάλογες επιθέσεις γίνονται σχεδόν κάθε εβδομάδα.

Πείνα στην Αιθιοπία

Ενώ η κυβέρνηση της Αιθιοπίας καλεί τους πολίτες της σε ετοιμασίες για πόλεμο με την Ερυθραία, μετά τις συνεχιζόμενες εχθροπραξίες στα σύνορα των δύο χωρών, τουλάχιστον τέσσερα εκατομμύρια από αυτούς έχουν άμεση ανάγκη επισιτιστικής βοήθειας.

Το Παγκόσμιο Πρόγραμμα Τροφίμων του Ο.Η.Ε. ανακοίνωσε αυτή την εβδομάδα πως ετοιμάζεται να στείλει 240.000 τόνους τροφίμων μέσα στους επόμενους μήνες. Η βοήθεια θα φτάσει με πλοία στο λιμάνι του Τζιμπουτί και μετά θα συνεχίσει οδικά ή με τρένα.

Η πρόσφατη μεθοριακή διένεξη ανάμεσα στην Αιθιοπία και την Ερυθραία έχει δημιουργήσει επιπλέον πρόβλημα, καθώς η Αιθιοπία δεν μπορεί πια να χρησιμοποιεί τα λιμάνια Massawa και Assab της Ερυθράς Θάλασσας. Τα λιμάνια αυτά αποτελούσαν τους κυριότερους εμπορικούς δρόμους της χώρας, μέχρι την ανεξαρτησία της Ερυθραίας, το 1991.

Το λιμάνι του Τζιμπουτί πρέπει τώρα να εξυπηρετεί πολύ μεγαλύτερη διακίνηση προϊόντων, κάτι για το οποίο απαιτούνται έργα υποδομής, που έχουν σχετικά μεγάλο κόστος. Από την άλλη, είναι ζωτικής σημασίας να υπάρχει απρόσκοπτη ροή βοήθειας, αλλιώς θα απειληθεί νέα τραγωδία στη χώρα.

Η νέα κρίση στις σχέσεις Αιθιοπίας και Ερυθραίας ξεκίνησε στις αρχές Μαΐου, όταν η Αιθιοπία κατηγορήσε την Ερυθραία πως εισέβαλε σε έδαφός της στις 12 Μαΐου. Η δεύτερη απάντησε πως οι δυνάμεις της απλά ανακατέλαβαν περιοχή στην οποία είχε εισβάλει ο αιθιοπικός στρατός στις 6 του μήνα. Στις εχθροπραξίες χρησιμοποιήθηκαν και μαχητικά αεροπλάνα κι από τις δύο πλευρές. Αυτή την εβδομάδα, υπήρξε ανταλλαγή πυρών πυροβολικού στην Τετάρτη. Τόσο οι σποραδικές συγκρούσεις, όσο και οι δηλώσεις των δύο κυβερνήσεων δεν αφήνουν περιθώρια αισιοδοξίας για σύντομη αποκλιμάκωση της κρίσης.

Η Ερυθραία κέρδισε την ανεξαρτησία της από την Αιθιοπία το 1991, μετά από αντάρτικο τριάντα ετών.

Αυστραλία: Συμφωνία λιμενεργατών - εργοδοσίας

Η σύγκρουση των αυσταλών λιμενεργατών με την εργοδότηρια εταιρία Patrick φαίνεται πως κλείνει με συμβιβασμό, καθώς την Τρίτη οι λιμενεργάτες της Μελβούρνης αποδέχτηκαν την πρόταση της Patrick. Για να επικυρωθεί η συμφωνία, θα πρέπει να εγκριθεί από τους εργαζόμενους σε όλη τη χώρα. Πάντως, ο πρόεδρος της MUA, John Coombs δήλωσε πως πιστεύει πως αυτό θα γίνει.

Σύμφωνα με την πρόταση συμβιβασμού, η Patrick θα έχει δικαίωμα να προσλαμβάνει μη μέλη της MUA για κάποιες εργασίες, οι συνδικαλιστές όμως εξασφαλίζουν τις θέσεις εργασίας τους. Θα υπάρξουν ακόμη περιοχές μισθών, και θα θεθούν ψηλότεροι στόχοι παραγωγικότητας.

Η MUA συμφώνησε να αποσύρει τη μήνυση για συννομωσία εναντίον της Patrick και κυβερνητικών στελεχών, απαιτεί όμως να αποσυρθεί και η μήνυση της Αυστραλιανής Επιτροπής Ανταγωνισμού και καταναλωτών, που είχε γίνει εξαιτίας του αποκλεισμού των λιμανιών από τους απολυμένους και της εκκλήσής τους για διεθνές μποϊκοτάζ υποστήριξης.

Ο γραμματέας του Αυστραλιανού Συμβουλίου Συνδικάτων, Greg Combet, απέρριψε κατηγορίες πως αυτή η συμφωνία αποτελεί ήττα για το συνδικαλιστικό κίνημα και υποστήριξε πως η συμφωνία θα μπορούσε να είχε επιτευχθεί πριν ένα χρόνο, χωρίς να γίνουν όλες αυτές οι μεθοδεύσεις της εργοδοσίας και της κυβέρνησης με τις πτωχεύσεις και τις απολύσεις. Υποστήριξε πως ήταν πάντα πρόθυμοι να διαπραγματευτούν σχετικά με την παραγωγικότητα και πως η προσπάθεια της κυβέρνησης να σπάσει το συνδικάτο απέτυχε τελείως. «Ήταν μια μάχη που δεν θέλαμε, αλλά έδωσε στο συνδικαλιστικό κίνημα μεγάλη α-

ποφασιστικότητα», κατέληξε.

Το στρώμα του όζοντος συνεχίζει να μειώνεται

Σύμφωνα με ανακοίνωση της Παγκόσμιας Μετεωρολογικής Οργάνωσης, το στρώμα του όζοντος θα φτάσει στα λεπτότερα επίπεδά του το 2000 ή 2001. Παρά τις αισιόδοξες προβλέψεις κάποιων για θετικά αποτελέσματα από τις συμφωνίες σχετικά με την εκπομπή ρύπων, όπως αυτές που υπογράφηκαν την Τετάρτη στο Άαρχους της Δανίας, στα πλαίσια της 4ης Πανευρωπαϊκής Διάσκεψης για το Περιβάλλον, η οργάνωση εκτιμά πως η κατάσταση πρόκειται να χειροτερεύσει στο άμεσο μέλλον, ενώ τα διεθνή μέτρα μπορεί να φέρουν αποτελέσματα περί τα μέσα του επόμενου αιώνα.

Όπως δήλωσε ο ειδικός σε θέματα όζοντος Rumen Bojkov, οι τρύπες που έχουν προκληθεί από την έκλυση βιομηχανικών χημικών ουσιών στην ατμόσφαιρα δεν πρόκειται να υποχωρήσουν πριν περάσουν άλλα είκοσι χρόνια, ενώ αργότερα είναι δυνατό να φτάσουν στα επίπεδα του 1960. Πρόσθεσε, πάντως, πως αν υπάρξει βελτίωση, θα χρειαστούν ακόμη είκοσι χρόνια για τη διάγνυσή της, εξαιτίας επιστημονικών περιορισμών.

Ο Bojkov κατέληξε ζητώντας να σεβαστούν τα κράτη τις υπάρχουσες συμφωνίες για τη διατήρηση του στρώματος του όζοντος, η εξασθένιση του οποίου θα επιτρέψει να φτάσουν στη γη επικίνδυνες για κάθε είδος ζωής ακτινοβολίες. Με το Πρωτόκολλο του Μόντρεαλ, που υπογράφηκε το 1987, συμφωνήθηκε η πλήρης κατάργηση των χλωροφθορανθράκων, που χρησιμοποιούνται στα ψυγεία και ως προωθητικό αερίων σπρέι. Αυτοί θεωρείται πως έχουν μεγάλο μερίδιο στην καταστροφή του όζοντος της ατμόσφαιρας. Πολλοί ειδικοί αμφιβάλλουν για την εφαρμογή της συμφωνίας, αν και η χρήση των χλωροφθορανθράκων έχει μειωθεί σημαντικά τα τελευταία χρόνια.

Alexander Berkman: η ζωή και ο θάνατος ενός αναρχικού

Στις 28 Ιούνη του 1936, αυτοκτόνησε ο αγωνιστής και θεωρητικός του αναρχισμού Alexander Berkman. Ο Μπέρκμαν είχε γεννηθεί στη Βίλνα της Ρωσσίας το 1870. Εκδιώχθηκε από το σχολείο όταν έγραψε ένα δοκίμιο υπέρ του αθεϊσμού. Το 1887 έφτασε ως μετανάστης στις ΗΠΑ και γρήγορα ήρθε σε επαφή με το αναρχικό κίνημα. Το 1892 πραγματοποίησε αποτυχημένη απόπειρα ενάντια στον Henry Frick, διευθυντή της εταιρείας ατσάλιου Carnegie, που είχε διατάξει την ένοπλη καταστολή απεργίας στο Homestead. Έμεινε 14 χρόνια στη φυλακή, τα οποία όμως δεν έκαμψαν το ελεύθερο πνεύμα του. Μετά την αποφυλάκισή του ανέπτυξε πλούσια δράση. Το 1936 είδε την υγεία του να καταρρέει, ενώ ταυτόχρονα ζούσε σε συνθήκες απόλυτης ένδειας. Αυτοκτόνησε δυό βδομάδες πριν την επανάσταση στην Ισπανία... Δημοσιεύουμε αποσπάσματα άρθρου που γράφτηκε από στενό του φίλο και δημοσιεύτηκε τον Αύγουστο του 1936 στην επιθεώρηση Vanguard.

Οταν ο Μπέρκμαν ξεκινούσε για να εκδικηθεί για τους απεργούς του Homestead, πριν από 44 χρόνια, ήξερε πως μια τέτοια ενέργεια δεν θα μπορούσε παρά να πληρωθεί με τη ζωή του και ήταν έτοιμος να θυσιάσει χωρίς δισταγμό τη νεαρή του ζωή, εξαιτίας ενός παράφορου αισθήματος δικαιοσύνης.

Άσχετα με το πως κρίνει ο καθένας την πράξη του, κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει την ειλικρίνειά του, αρκεί να σκύψει στην περίπλοκη ανθρώπινη ψυχή και να μελετήσει τα μυστικά της. Όταν ένας άνθρωπος, και ιδιαίτερα όταν αυτός είναι νέος, είναι έτοιμος να να ρισκάρει τα πάντα χωρίς ελπίδα επιστροφής, εδν μπορεί να κρίνεται με τα συνηθισμένα κριτήρια. Αυτή είναι μια ενέργεια που μπορεί να εξηγηθεί μόνο αν εξεταστούν τα κίνητρά της. Όποιος δεν καταλαβαίνει πως κάποιος μπορεί να δώσει τα πάντα για ένα σκοπό που έχει γίνει το νόημα της ωής του, δεν μπορεί να καταλάβει τον Μπέρκμαν. Ο μέσος υποκριτής που σχεδιάζει τη ζωή του με βάση τα κέρδη και τις ζημιές και που δεν μπορεί να κατανοήσει μια ενέργεια που δεν ωθείται από την επιθυμία για κέρδος, δεν θα δει σε ανθρώπους σαν τον Μπέρκμαν τίποτε άλλο παρά μόνο μια βίαιη δύναμη που απειλεί την κοινωνία. Δεν θα καταλάβουν πως δεν ήταν η σκληρότητα που 'ωθησε τον Μπέρκμαν, αλλά η αγάπη του για την ανθρωπότητα, ο σεβασμός για την ζωή. Αυτά τα κίνητρα ήταν χαρακτηριστικά του Μπέρκμαν σε όλη του τη ζωή μέχρι τον θάνατό του, και αποτελούν το ερμηνευτικό κλειδί της προσωπικότητάς του.

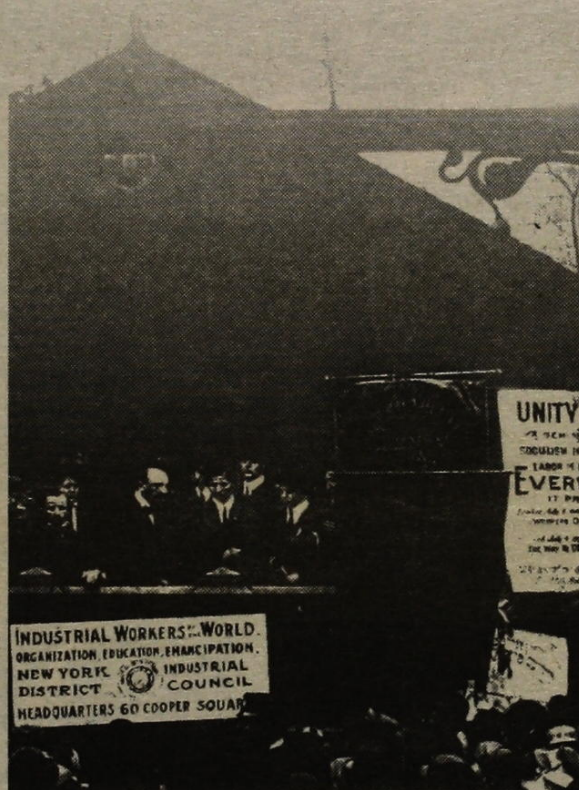
Δεν είναι οι πολιτικές πεποιθήσεις, αλλά τα εσωτερικά αισθήματα αυτά που διαμορφώνουν χαρακτήρες. Ο Μπέρκμαν δεν ήταν καθόλου άνθρωπος της βίας. Τον χαρακτήριζε μια μεγάλη ευγένεια, ήταν ειλικρινής φίλος και εξαιρετικός σύντροφος, που συμμεριζόταν τη θλίψη και την ευτυχία των συνανθρώπων του. Η καθαρή σκέψη του, χρωματισμένη με έναν κάπως απλοϊκό συναισθηματισμό, τον έκανε αγαπητό σε όλους. Σε αυτά οφείλεται το μεγαλείο της προσωπικότητάς του, η βάση της ηθικής του επιροής. Δεν ήταν σεχταριστής και δεχόταν κάθε ειλικρινή άποψη, ήξερε ωστόσο να εκφράζει και να υπερασπίζεται τις δικές του απόψεις όταν το απαιτούσαν οι περιστάσεις.

Ο Μπέρκμαν έφτασε στην Αμερική σε πολύ νεαρή ηλικία, σε μια από τις τραγικότερες περιόδους του εργατικού κινήματος. Όπως και η Έμμα Γκόλντμαν και η Βολταρίν ντε Κλαίρ, ο Μπέρκμαν προσέγγισε το επαναστατικό κίνημα ως αποτέλεσμα της εκτέλεσης των μαρτύρων του Σικάγο. Η δυναμική και παθιασμένη δραστηριότητα του Γίochan Moos οδήγησαν τον Μπέρκμαν στην ομάδα Freiheit, στο τυπογραφείο της οποίας έμαθε στοιχειοθεσία. Την περίοδο που είχε αρχίσει να σκέφτεται να επιστρέψει στην Ρωσία για να ενταχθεί στο μυστικό επαναστατικό κίνημα, τα αιματηρά γεγονότα της απεργίας στο Homestead έφεραν ένα απότομο τέλος στα σχέδιά του. Ο Μπέρκμαν καταδικάστηκε σε 22 χρόνια φυλάκισης, μία τρομαχτική ποινή η οποία ήταν αποτέλεσμα ενός ανελέητου ξεχειλώματος της νομοθεσίας.

Στα τρομερά χρόνια της φυλακής, ο Μπέρκμαν κατέκτησε μια μεγάλη ωριμότητα. Τα "Απομνημονεύματα Φυλακής Ενός Αναρχικού" του Μπέρκμαν είναι ένα από εκείνα τα σπάνια βιβλία που όποιος το διαβάσει δεν μπορεί να το ξεχάσει. Όλα τα μαρτύρια και ο πόνος ενός θαρραλέου πνεύματος που αγωνίζεται ενάντια σε μεγάλες αντιξοότητες καταγράφονται στο πλαίσιο της σκληρής ζωής της φυλακής. Οι περισσότεροι απ' αυτούς που η μοίρα τους επιφυλάσσει τόσο σκληρές δοκιμασίες, κάμπτονται κάτω από το βάρος των προσωπικών βασάνων. Όμως ένας άνθρωπος που καταφέρνει να

αντέξει τόσα χρόνια απελπισμένης φυλακής χωρίς να απαρνηθεί τις ιδέες του ή να εξοντωθεί ηθικά, είναι ένας άνθρωπος ακατάβλητης ακεραιότητας και εσωτερικής δύναμης. Ο Μπέρκμαν ήταν ένας τέτοιος άνθρωπος. Στις σκοτεινές, απελπισμένες μέρες της φυλακής, δεν υπήρχε τίποτα για να τον παρηγορήσει. Βίωσε καταστάσεις που ο μέσος άνθρωπος δεν μπορεί ούτε να φανταστεί. Μόνο λίγοι συνειδητοποιούν πόσο σαδιστές μπορούν να γίνουν οι άνθρωποι απέναντι στους συνανθρώπους τους.

Για δεκατέσσερα χρόνια έμεινε σε αυτή την κόλα-

Ο Μπέρκμαν μιλάει στην πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση της IWW, το 1908

ση. Δεκατέσσερα χρόνια! Πολλοί λίγοι μπορούν να φανταστούν πόσος πόνος και θλίψη μπορούν να συσσωρευτούν πίσω από αυτόν τον ξερό αριθμό. Επιστρέφοντας στην ζωή, βρήκε τα πάντα αλλομενέ. Δεν ήταν εύκολο να βρει ένα δρόμο σε αυτό το νέο κόσμο. Και όμως, τον βρήκε, και για μια ακόμα φορά ξεχώρισε μέσα στον αγώνα για την ελευθερία.

Μαζί με την Έμμα Γκόλντμαν άρχισαν να εκδίδουν το "Mother Earth". Ασχολήθηκε κυρίως με τον συνδικαλισμό και τους άνεργους των μητροπόλεων. Δεν είχε αυταπάτες για τους εργάτες, γνώριζε πως στην πλειοψηφία τους συμμερίζονταν τις κοινωνικές προκαταλήψεις των άλλων τάξεων. Αναγνώριζε όμως επίσης πως η κοινωνική θέση των εργατών ήταν η δημιουργική δύναμη στη ζωή και γι' αυτό αποτελούσαν τον σημαντικότερο παράγοντα στην κοινωνική αλλαγή και ένα μοχλό για την ανατροπή του παρακμάζοντος κοινωνικού συστήματος.

Στη συνέχεια, άρχισε να εκδίδει το "Blast", στην δυτική ακτή, ενώ παράλληλα ο Μπέρκμαν ήταν που ξεκίνησε την καμπάνια για την απελευθέρωση των συνδικαλιστών Mooney και Billings. Γύρισε ολόκληρη την χώρα, μίλησε σε αμέτρητες συναντήσεις και κίνησε ουρανό και γη για να οργανωθούν εργατικές κινητοποιήσεις (...). Στη συνέχεια, ήρθαν τα χρόνια του πρώτου παγκόσμιου πολέμου. Ο Μπέρκμαν ήταν ανάμεσα στους πρώτους που ξεκίνησαν να δραστηριοποιούνται ενάντια στην αυξανόμενη υστερία. Σύντομα όμως, ο Μπέρκμαν, η Γκόλντμαν και τόσοι άλλοι, βρέθηκαν στη φυλακή για την καμπάνια ενάντια στην κατάταξη. Ο Μπέρ-

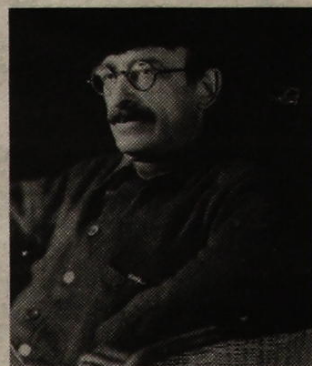
κμαν πέρασε δύο φριχτά χρόνια στις φυλακές της Ατλάντα. Ο ίδιος ανέφερε επανειλημμένα πως αυτά τα δύο χρόνια ήταν χειρότερα από τα 14 που είχε περάσει στις φυλακές του Πίτσμπουργκ. Ο λόγος ήταν πως ο σύντροφός μας δεν μπορούσε να αντέξει τα βασανιστήρια στα οποία υποβάλλονταν οι μαύροι κρατούμενοι, στη φυλακή μιας πολιτείας όπως η Γεωργία, γνωστή για τα λυντσαρίσματα ενάντια στους μαύρους. Αυτό οδήγησε στο να βρεθεί στο στόχαστρο της διεύθυνσης των φυλακών, όμως δέχτηκε όλα τα χτυπήματα με στωικότητα.

Εκείνη την εποχή, στη Ρωσία, ο τσαρισμός κατέρρεε κάτω από την έφοδο του εξαγριωμένου πλήθους. Η καρδιά του Μπέρκμαν άρχισε να χτυπά με ελπίδα, όταν του ανακοινώθηκε πως αυτός, η Γκόλντμαν και εκατοντάδες άλλοι θα απελευθύνονταν στην Ρωσία. Όλοι τους ήθελαν να συνεργαστούν στο χτίσιμο ενός νέου κόσμου, ελευθερίας και σοσιαλισμού. Όμως οι εμπειρίες του συντρόφου μας στη Ρωσία αποτέλεσαν τη μεγαλύτερη απογοήτευση στην ανιδιοτελή ζωή του. Είδε τη δικτατορία του προλεταριάτου να εξελίσσεται σε δικτατορία πάνω στο προλεταριάτο και σε όλο το λαό της Ρωσίας. Για καιρό μαχόταν ενάντια στις υποψίες που τον κατέκλυζαν. Προσπαθούσε να κατανοήσει, να εξηγήσει γεγονότα που έρχονταν σε αντίθεση με το ελεύθερο πνεύμα του. Η εν ψυχρώ σφαγή των ναυτών της Κρονστανδής έβαλε τέλος στις αμφιβολίες του. Δεν μπορούσε να βρίσκεται στο πλευρό αυτών που είχαν κατασφάξει τους πρωτεργάτες της ρώσσης επανάστασης με τον ίδιο τρόπο που η γαλλική αστική τάξη είχε δολοφονήσει 35.000 άντρες, γυναίκες και παιδιά στην Παρισινή Κομμούνα. Το Βιβλίο του "Ο Μύθος των Μπολσεβίκων" παρουσιάζει τις εσωτερικές του συγκρούσεις και αμφιβολίες με χαρακτηριστικό κι εκφραστικό τρόπο. Τα γεγονότα αποτέλεσαν ένα τρομερό σοκ για τον Μπέρκμαν.

Όταν ο Μπέρκμαν και η Γκόλντμαν πήγαν από τη Ρωσία στην Ευρώπη, βρέθηκαν σε ένα νέο κόσμο, εντελώς διαφορετικό από αυτόν που είχαν γνωρίσει στην Ευρώπη. Οι τρομερές συνέπειες του πολέμου ήταν παντού φανερές και όλες οι χώρες συγκλονίζονταν από επαναστατικά κινήματα. Μετά από σύντομη διαμονή στη Σουηδία, πήγε στη Γερμανία, όπου ήρθε σε επαφή με το νέο αναρχοσυνδικαλιστικό κίνημα που αναπτυσσόταν εκεί. Τα έργα του "Η Ρωσική Τραγωδία", "Η Εξέγερση της Κρονστανδής", "Η Ρωσική Επανάσταση και το Κομμουνιστικό Κόμμα" και "Τα Απομνημονεύματα της Φυλακής" μεταφράστηκαν και εκδόθηκαν στα γερμανικά. Μαζί με την Γκόλντμαν, συμμετείχαν στο Αναρχοσυνδικαλιστικό Συνέδριο του Erfurt. Το

μεγαλύτερο μέρος της δραστηριότητάς του αφορούσε τους φυλακισμένους συντρόφους τους στη Ρωσία. Οργάνωσε το Διεθνές Ταμείο Βοήθειας και άρχισε να εκδίδει το αναρχοσυνδικαλιστικό δελτίο για τους κρατούμενους στη Σοβιετική Ένωση. Στη συνέχεια πήγε στη Γαλλία, όπου οι συνθήκες τον ανάγκασαν να παραιτηθεί από τη θέση του γραμματέα του Διεθνούς Ταμείου Βοήθειας. Οι γαλλικές αρχές τον απέλασαν, αλλά μετά από πιέσεις του επιτράπηκε να επιστρέψει. Μέσα σε δύσκολες συνθήκες, έγραψε το "Αλφαριθμητικό του Αναρχισμού". Η υγεία του συνεχώς χειροτέρευε, ως συνέπεια των δύσκολων χρόνων που είχε περάσει στη φυλακή και της υλικής ανέχειας. Μετά από μια εγχείρηση στην οποία υποβλήθηκε, η υγεία του είχε νέα υποτροπή. Ήταν τότε που αποφάσισε να αποχαιρετήσει τον κόσμο. Εδώ πρέπει να τονίσουμε τη μέχρι τέλους στενή φιλία του με την Γκόλντμαν, η οποία έχασε τον παλιότερο και καλύτερο φίλο της. Το τι σημαίνει αυτό, μπορούν να το καταλάβουν μόνο όσοι γνωρίζουν πως υπάρχουν τραύματα που δεν θεραπεύονται.

Ένας σπάνιος άνθρωπος μας άφησε, μια μεγάλη και ευγενική προσωπικότητα, ένας πραγματικός άνθρωπος. Υποκλινόμαστε σιωπηλά μπροστά στον τάφο του και ορkiζόμαστε να δουλέψουμε για το ιδανικό που υπηρέτησε πιστά για τόσα χρόνια".

Σύμμαχοι: Τα παραμύθια της Δημοκρατίας
Βάρβαροι: Ίδιοι με τους παρράπων
Δημοκρατία: Η φωνή των εμπορευμάτων
Ελευθερία του λόγου: Λέγετε ό,τι θέλετε, αλλά κρατάτε το στόμα σας κλειστό
Ούννοι: Πιστοί πατριώτες από την κεντρική Ευρώπη
Ανθρωπότητα: Προδοσία προς την κυβέρνηση
Κάιζερ: Το όνειρο κάθε προέδρου
Μιλταρισμός: Ο χριστιανισμός σε δράση
Πατριωτισμός: Να μισείς τον γείτονά σου.
Χαρακώματα: Να σκάβεις μόνο σου τον τάφο σου.
Στολή: Κυβερνητικός ζουρλομανδύας.
Νίκη: Δέκα εκατομμύρια νεκροί.
Πόλεμος: Κυβερνητική παραγάνδα

Από το "Λεξικό του Πολέμου" του Alexander Berkman

Ο Μπέρκμαν και ο Μαχνό, στο Παρίσι, το 1927

Γεννητικά μεταλλαγμένα φυτά

γεννημένοι δολοφόνοι

Αρχικά φαίνεται απαραίτητο να αναφέρουμε τι ακριβώς είναι τα γενετικά μεταλλαγμένα φυτά. Είναι τα φυτά στα οποία έχουν προσθέσει στον πυρήνα των κυττάρων τους ένα νέο γονίδιο που το έχουν αποσπάσει από έναν άλλον ζωντανό οργανισμό (βακτήριο, φυτό, ζώο...). Για παράδειγμα, όσον αφορά το μεταλλαγμένο καλαμπόκι έχουν βρει ένα βακτήριο που παρουσιάζει ένα ενδιαφέρον χαρακτηριστικό: παράγει ένα δραστικό τοξικό ενάντια σε ένα συγκεκριμένο έντομο (pyrale). Απομονώσανε λοιπόν το τμήμα του γονιδίου του βακτηρίου που προγραμματίζει την παραγωγή του εντομοκτόνου και το τοποθέτησαν μέσα στο γενετικό υλικό του καλαμποκιού. Το καλαμπόκι λοιπόν έγινε ικανό να παράγει την απαραίτητη ποσότητα αυτού του εντομοκτόνου από μόνο του. Πρέπει να σημειώσουμε ότι τα γονίδια είναι κατά κάποιον τρόπο τα προγράμματα των κυττάρων, δηλαδή είναι αυτά που λένε στα κύτταρα των οργανισμών τι είναι ικανά να κάνουν. Οι διαφορές ανάμεσα σε μια αγελάδα, ένα τριαντάφυλλο και έναν ελέφαντα δεν οφείλονται παρά στην διαφορά των γονιδίων τους.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗ;

Ο λόγος που επικαλούνται οι μεγάλες εταιρίες που υπερασπίζονται τους γενετικά μεταλλαγμένους οργανισμούς (GMO) είναι ότι έτσι δίνεται απάντηση στις αυξανόμενες ανάγκες για σίτιση του πλανήτη. Αλλά οι έρευνες κινούνται κυρίως σε δύο άξονες: ανάπτυξη φυτών ανθεκτικών στα έντομα (σαν κι αυτή του καλαμποκιού την οποία η Γαλλία μόλις επέτρεψε την καλλιέργεια) και ανθεκτικά στα παράσιτα. Αυτές οι εφαρμογές δεν αφορούν παρά τους αγρότες στις αναπτυγμένες χώρες που χρησιμοποιούν ήδη εντομοκτόνα και παρασιτοκτόνα σε τέτοιες δόσεις που τα έντομα και τα ζιζάνια δεν εξουδετερώνονται και η υγεία των καταναλωτών έχει τεθεί σε κίνδυνο. Έτσι, αναπτύσσοντας αυτές τις τεχνικές, οι εταιρίες δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να υπερασπίζονται την αγορά τους: τα υπάρχοντα προϊόντα τους θέτουν και τα όρια τους. Έχουν ανάγκη λοιπόν να δημιουργήσουν καινούργια προϊόντα που να εγγυούνται μια "διαρκή ανάπτυξη" ιδιαίτερα αποτελεσματική, δηλαδή προς όφελος των ιδίων των εταιριών. Δεν είναι τυχαίο το ότι είναι οι αγροχημικές εταιρίες που τοποθετούνται σ' αυτήν την αγορά. Έτσι, οι εταιρίες Ciba, Sandoz, Monsanto ή ακόμα και η Hoechst, που είναι οι βασικοί προμηθευτές ζιζανιοκτόνων και παρασιτοκτόνων, είναι ιπαράλληλα οι βασικοί προωθητές αυτών των καινούργιων τεχνολογιών.

Οι κριτικές γύρω από τα GMO είναι κυρίως περιβαλλοντικού περιεχομένου. Δεν γνωρίζουμε με κάποιον σίγουρο τρόπο ότι τα φυτά αυτά είναι ακίνδυνα για το περιβάλλον. Παρά ταύτα, τα πρώτα στοιχεία που δόθηκαν και που

γνωρίζουμε κάθε άλλο παρά καθησυχαστικά είναι. Έτσι, παρατηρήθηκε σ' ένα στέλεχος τροποποιημένου colza η μεταφορά "επιπρόσθετων" γονιδίων σε φυσικά στελέχη (των ζιζανίων που είναι πλέον ανθεκτικά στα ζιζανιοκτόνα και που βάση της φυσικής επιλογής θα μπορούσαν και πάλι να ευδοκιμήσουν γύρω από το φυτό.) Αυτό το φαινόμενο της μεταφοράς γονιδίων και της ανάπτυξης των υπερισχυρών ζιζανίων είχε μειωθεί με τα επιτεύγματα της χημείας αλλά και τότε είχαν αποδειχθεί η υπεροπλία του "μεγαλείου της φύσης". Συν τοις άλλοις, υπάρχει ο κίνδυνος να δούμε τα έντομα, είτε λόγω φυσικής επιλογής είτε λόγω μετάλλαξης, να γίνονται ανθεκτικά και στις παραγόμενες τοξίνες από τα μεταλλαγμένα φυτά. Είναι λοιπόν πολύ πιθανό ότι το μεταλλαγμένο καλαμπόκι που καλλιεργείται σήμερα στη Γαλλία να μην είναι πλέον ανθεκτικό στα έντομα στα επόμενα χρόνια (περιπτώσεις που ήδη έχουν σημειωθεί στις ΗΠΑ). Ακόμα υπάρχει και ένας άλλος είδους κίνδυνος όσον αφορά τα GMO που είναι ανθεκτικά στις μεταδοτικές ασθένειες. Τίποτα δεν μας εγγυάται ότι αυτές οι εφαρμοζόμενες τεχνικές δεν θα επιφέρουν μετάλλαξη στους φυσικούς ιούς που θα τους καταστήσουν το ίδιο υπερανθεκτικούς με τα φυτά και πιο καταστροφικούς. Η διάρκεια της ανάπτυξης δείχνει και εκεί την πραγματική της διάσταση, και αναμφισβήτητα τα εργαστήρια ερευνών έχουν ακόμα καλές μέρες μπροστά τους.

Άλλες κριτικές προέρχονται από οργανώσεις καταναλωτών: μετά τη νόσο των τρελών αγελάδων, οι φόβοι που αφορούν τους κινδύνους στα είδη διατροφής έχουν περάσει σε πρώτο πλάνο. Σύμφωνα με τις βιομηχανίες οι κίνδυνοι αυτοί δεν υπάρχουν. Αλλά πρέπει παρόλα αυτά να φοβόμαστε πολλά φαινόμενα: τα μεταλλαγμένα φυτά παράγουν ξένα μόρια που δεν παράγονται με φυσικές διαδικασίες και που έχουν κατά βάση βακτηριδιακή προέλευση. Τέτοιου είδους μόρια δεν έχουν χρησιμοποιηθεί ποτέ στην ανθρώπινη και τη ζωική διατροφή και πρέπει να φοβόμαστε νέου είδους αλλεργίες καθώς επίσης και επιδράσεις πιο περίπλοκες και επιζήμιες από αυτές που ήδη γνωρίζουμε. Μια άλλη πιθανή παρενέργεια είναι η μετάλλαξη των ανθεκτικών γονιδίων από ένα αντιβιοτικό μεταλλαγμένου φυτού σε ένα βακτήριο επιβλαβές για τον άνθρωπο. Το βακτήριο θα γίνει το ίδιο ανθεκτικό και η θεραπεία μιας πολύπλοκης ασθένειας θα φαντάζει αδύνατη. Εν ολίγοις, οι έλεγχοι που γίνονται για να μπορέσει ένα προϊόν να πάρει άδεια να διοχετευτεί στην αγορά δεν πιστοποιούν την ακινδυνότητά του μιας και γίνονται σε μικρούς πληθυσμούς. Έτσι, δεν μπορούν να προβλεφθούν οι επιδράσεις όταν η κατανάλωση θα αφορά εκατομμύρια. Η περιστασιακή απουσία κρουσμάτων δεν αποδει-

κνύει την έλλειψη κινδύνου. Η νόσος των τρελών αγελάδων είναι ένα τραγικό παράδειγμα.

Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΕΙΔΙΚΩΝ

Η μέθοδος για να επιβάλλουν αυτές τις καινούργιες τεχνικές στον κόσμο σιωπηρά είναι κλασική. Την γνωρίζουμε ήδη με την πυρηνική βιομηχανία: ο λόγος εκφέρεται αποκλειστικά από τους "ειδικούς" που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο "δεν μπορούν να ξεγελαστούν". Πρέπει να σημειωθεί ότι υπάρχει μια αξιοσημείωτη μερίδα ανεξάρτητων επιστημόνων που αν και δεν διαφωνούν στη μεγάλη συνεισφορά αυτών των τεχνικών (στην παραγωγή φαρμάκων π.χ.), ασκούν κριτική στην τεράστια διοχέτευση μεταλλαγμένων οργανισμών μέσα στη φύση που όπως υποστηρίζουν αργά ή γρήγορα θα δημιουργήσουν μεγάλα προβλήματα. Η χρησιμοποίηση των ειδικών αποδείχθηκε δυστυχώς επιτυχής και αν και η ανησυχία είναι πλειοψηφική το ίδιο ι-

σχύει και για τη μοιρολατρία. Το αμερικάνικο παράδειγμα είναι πολύ χαρακτηριστικό. Πριν την είσοδο στην αγορά αυτού του είδους των προϊόντων, οι οργανώσεις των καταναλωτών, ανήσυχες, είχαν απαιτήσει να υπάρξει άμεση πληροφόρηση και τα μεταλλαγμένα φυτά να έχουν ευδιάκριτες ετικέτες. Αυτές οι ετικέτες αποδείχθηκαν πολύ πρακτικές για τις εταιρίες τις ίδιες (μιας και δε χρειάστηκε να υπάρξει ειδική νομοθεσία γι' αυτό το λόγο) και η αμφισβήτηση τελικά έμεινε σε αυτό το επίπεδο. Σήμερα, με τον εκχυδαϊσμό αυτών των ετικετών οι αμερικάνοι καταναλωτές αγοράζουν ατάραχα, πεπεισμένοι από τις ενημερωτικές εκστρατείες για την επικείμενη "πρόοδο". Οι βιομηχανίες ξέρουν πολύ καλά να διαφυλάσσουν τα συμφέροντα τους στην αγορά "υπακούοντας" όταν είναι απαραίτητο στις οργανώσεις καταναλωτών. Αν αύριο βρούμε αυτά τα προϊόντα στα μαγαζιά, ακόμα και αν έχουν ετικέτες, οι καταναλωτές θα τα αγοράσουν (κυρίως γιατί είναι αρκετά πιο φθηνά) όπως σήμερα αγοράζουμε κοτόπουλα μεγαλωμένα με μπαταρίες, πορτοκάλια με χημική επεξεργασία που έχουν την τάδε ή τη δείνα ετικέτα. "Ο θάνατος από αυτό ή εκείνο το πράγμα" και η παραίτηση εν όψει της πρόόδου είναι οι επιτυχίες της εμπορικής κοινωνίας. Και θα γίνει επίσης εφικτό για τους βιομηχάνους να πουλάνε (πιο ακριβά) τα προϊόντα με την ετικέτα "χωρίς GMO" που θα ενσωματωθούν στα βιολογικά προϊόντα για να δικαιολογήσουμε την περιβόητη "ελευθερία επιλογής" της ελεύθερης οικονομίας.

Παράλληλα, ο ευρωπαϊκός κανονισμός για τα "νέα τρόφιμα" που μπήκε σε ισχύ με τυμπανοκρουσίες στις 15 Μάη του 1997, απαιτεί να αναγράφεται σε όλα τα προϊόντα που περιέχουν ή παρασκευάζονται με μέρος

GMO ότι είναι "ισάξια σε περιεκτικότητα" (;;;) με τα φυσικά ομόλογά τους. Αυτή η νομοθεσία δεν κρατάει ούτε καν τα προσχήματα. Μια πρόσφατη έρευνα μιας οργάνωσης καταναλωτών στην Γαλλία απέδειξε το νομοθετικό κενό: 3 προϊόντα στα 10 που ελέγχθηκαν περιέχουν είτε μεταλλαγμένη σόγια είτε μεταλλαγμένο καλαμπόκι χωρίς τίποτα να αναφέρεται.

Η ΠΡΟΟΔΟΣ; ΠΟΙΑ ΠΡΟΟΔΟΣ;

Όλη αυτή η υπόθεση είναι αποτέλεσμα της βιομηχανικής αγροκαλλιέργειας που ασκείται εκτεταμένα σχεδόν σε όλον τον πλανήτη. Η αγροβιομηχανία ευνοεί την εκτεταμένη καλλιέργεια πολλαπλασιάζοντας και μέχρι πριν περιορισμένα σε μικρή έκταση προβλήματα με τα παράσιτα. Η παραγωγή εντομοκτόνων και παρασιτοκτόνων είναι εκρηκτική. Οι ικροοργανισμοί αντιστέκονται σε αυτά τα προϊόντα, με αποτέλεσμα να αναπτύσσονται και να δημιουργούνται άλλα, πιο δραστικά. Και αυτά όμως τα προϊόντα βλέπουν τα όρια τους να εξαντλούνται. Έτσι λοιπόν επιννοούνται μεταλλαγμένα φυτά που πουλιούνται μαζί με άλλα προϊόντα για την ειδική μεταχείρισή τους. Αυτός ο φαύλος κύκλος έχει χαραχθεί βάσει του καπιταλιστικού μοντέλου παραγωγής που έχει το κέρδος σαν καθοριστικό στόχο των ανθρώπινων δραστηριοτήτων, σαν την απάντηση στις ανθρώπινες ανάγκες. Είναι απαραίτητο να τεθεί η αγροκαλλιέργεια στο κέντρο των κοινωνικού ζητήματος εκτός βέβαια εάν θέλουμε να συνεχιστεί η λήστευση του πλανήτη προς όφελος κάποιων και εις βάρος των περισσότερων.

Από το "Courant Alternatif" (τεύχος Μάη 1998).
Μετάφραση: Ε.Σ.

Μεταλλαγμένο καλαμπόκι

